

ΕΛΛΑΣ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ Δ. ΤΣΟΛΙΑ
ΙΑΤΡΟΣ

ΕΤΟΣ Γ. — ΑΡΙΘ. 114 (9)

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΑΘΗΝΑΙ.—ΚΥΡΙΑΚΗ 31 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1910

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΛΕΠΤΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 1 (ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ

Ο ΠΡΩΘΠΟΡΓΟΣ Κ. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ
Ἐξερχόμενος τῆς ἐπὶ τῆς λεωφόρου Ἀμαλίας οἰκίας του, διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὸ Ὑπουργεῖον.

„ΕΛΛΑΣ“		ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ	ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΙΣ
ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΣ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΚΔΑΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ			
ΟΥΔΕΜΙΑ αττικής προς έγγραφη συνδρομητών λαμβάνεται ὡς ὄψιν, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντίτιμου.		Ἐσωτερικοῦ..... Δρ. 5	Ἀγγελίαι καὶ Διαφημίσεις Δεπ. 30 ὁ στίχος
Ἡ σελὶς τοῦ Α' ἔτους πωλεῖται εἰς τὰ γραφεῖά μας ἀντὶ 5 δρ. ἐκτὸς τῶν ταχυδρομικῶν, ἵνα εἶναι ἑξῆς: 50 λ., Ἐξωτερ. 3 φρ.		Ἐξωτερικοῦ..... Φρ. 8	Ἀνοικτὴ Ἀλληλογραφία. • 25 •
		Ρωσσίας..... Ρούβλια 3	Καταχ. Τραπεζῶν καὶ Ἐταιριῶν..... Δρ. 1,00
		Ἀμερικῆς..... Δολλάρια 2	
		Αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν καὶ λήγουν οὐρανῶντος ἐποχῆν τοῦ ἔτους.	Τὰ φιλολογικὰ δημοσιεύματα καταχωροῦνται δωρεάν, μὴ τὴν σελίδαν τὴν ἄνω ἢ ἑξῆς. Ὁ τίτλος καὶ δημοσιεύει τὸ ἔργον τοῦ ἀνδρός καὶ μὴ περιμένη τὴν σειράν, πρέπει νὰ ὑπολογίζῃ πρὸς ἑκάστην ἑκατοστὸν στίχων (ἢ 35 στοιχείων).
		Ἡ προσληφθεὶς εἶναι ἔως ἀποστέλλεται. Ἄν δὲν ληφθῇ τὸ ἀντίτιμον, δὲν ἀποστέλλεται τὸ φύλλον.	Ἐάν λήξῃ ἡ συνδρομή, ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου διακόπτεται, χωρὶς καμμίαν εἰδοποίησιν πρὸς τὸν συνδρομητήν.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Η ΕΚΚΑΘΑΡΙΣΙΣ

Κραυγαί τινες ὄξειαί, αἱ ὁποῖαι ἤκουσθησαν μόλις ἐγνωσθῇ ἡ ἀπόφασις τοῦ Ἀνωτάτου Δικαστικοῦ Συμβουλίου, ἡ παύσις ὅλων τοῦ Εἰσαγγελεῖς τῶν Ἐφετών, ἐξέπνευσαν ταχέως καὶ ἡ κοινὴ γνώμη ἐκρηγύθη ὑπὲρ τῆς ἀποφάσεως ταύτης. Πιθανὸν νὰ ἠδυσήθησαν καὶ τινὰ πρόσωπα, ἢ νὰ ἐκρίθησαν αὐστηρότερον τοῦ δέοντος τοῦτο διὰ τὸ ἔθνος εἶναι ἀσημαντόν, ἀπεναντί τοῦ μεγάλου γεγονότος, ὅτι ἤρχισεν πρᾶγματι ἡ ἐκκαθάρισις τῶν δημοσίων ὑπηρεσιῶν, προχωροῦσα ἤδη εἰς τὸν λοιπὸν δικαστικὸν κλάδον, εἰς τὸ τμήμα τῶν δημοσίων ἔργων καὶ μετ' ὀλίγον εἰς τοὺς οἰκονομικοὺς ὑπαλλήλους.

Ὅλα αὐτὰ εἶναι σημεῖα εὐφροσύνης διὰ τὴν μεταβολὴν τοῦ πολιτικοῦ μας βίου καὶ δὲν δύνανται οἱ φιλόνομοι πολιταί, ἢ νὰ τὰ ἐπιδιοκίμασιν καὶ τὰ ἐνθαρρύνουν ὀλοφύχως. Καὶ μετὰ αὐτῶν ἀκόμη τῶν ἀπομακρυνόμενων ὑπαλλήλων ἴσως ἡ ἀπόλυτος δικαιοσύνη νὰ μὴ θεωρῇ τινὰς ὡς πράγματι ὑπολόγους, διότι καὶ αὐτοὶ ἐδούλευσαν εἰς τὸ τέως κρατὸν σύστημα. Ἄν τοῦτο ὅμως ἐλαφρύνῃ κατὰ τὴν συνείδησιν τῶν ἐνδιαφερομένων, δὲν εἶναι καὶ λόγος ἐπαρχει, ὅπως δεῖξουν ἐπιεικείαν τὰ συμβούλια. Τὸ μέγα πλῆθος τῶν ἀνεξαρτήτων πολιτῶν διεκρίθη ἤδη ἀρκούντως, δὲν ἐννοεῖ εἰς τὸ μέλλον νὰ διοικηθῇ κατὰ τρόπον διάφορον τοῦ παρελθόντος. Ἡ ἐγγιότης συνεπὶς πρέπει νὰ ᾖ πλῆρης, ὅσον καὶ ἂν φανῇ, διὰ τινὰς, ὀδυνηρά.

ΤΑ ΣΧΟΛΙΑ

Εἰς τὸν καθημερινὸν τύπον δὲν ἀνεγνώσαμεν ἢ ἐπαίνους διὰ τὸν κ. Παναγιωτόπουλον, τὸν νέον ἐπὶ τῆς Παιδείας ὑπουργόν. Συνήθως οἱ ἔπαινοι τοῦ τύπου δὲν εἶναι καὶ τὰ ἀκριβῆ πιστοποιητικὰ τῆς ἀξίας τῶν προσώπων. Ἐν τούτοις, ὁ κ. Παναγιωτόπουλος καὶ διὰ τῆς ἐν τῷ παρελθόντι συμπεριφορᾶς του καὶ διὰ τῆς δραστηριότητος, μὲ τὴν ὁποίαν ἐγκαινίαν τὰ νέα του καθήκοντα, φαίνεται πρᾶγματι ἄξιος τῆς δημοφώνου ταύτης ἐπιδοκιμασίας. Διὰ τοῦς εὐσυνειδήτους ὅμως κριτὰς, ὁ κ. Παναγιωτόπουλος θὰ καταστῇ πρᾶγματι ἄξιος ὅχι μόνον τοῦ δημοσιογραφικοῦ, ἀλλὰ καὶ τοῦ κοιντοῦ ἐπαίσιου, ἀναλόγως τοῦ τρόπου, μὲ τὸν ὁποῖον θὰ πολεμήσῃ τὴν κατάστασιν, τὴν ὁποίαν ὁ ἴδιος ἀντιλήφθη, ἐπιθεωρήσας αἰφνιδίως τὰ σχολεῖα τῶν Ἀθηνῶν. Τὸ ἔργον δὲν εἶναι μικρόν, ἀλλὰ καὶ οἱ ἔπαινοι δὲν προορίζονται διὰ τὰ μικρά.

ΤΙ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΞΕΝΟΙ

Μεγάλῃ ἐνδιάρκειαν δεικνύμεν συνήθως πρὸς ὅσα γράφουν ἔξωθεν δημοσιογράφοι περὶ τῶν Ἑλληνικῶν πραγμάτων. Ἡ εὐάρεστα αὐτῇ καταντῇ πολλὰς εἰς ἀρέλειαν καὶ ὀδηγεῖ ἐνίοτε οὐ πρὸς φύσιον, ἀλλὰ πρὸς παραπλάνην τῆς ἰδίας ἡμῶν ἀντιλήψεως. Δὲν ὁμιλοῦμεν διὰ τὰς ἐπισήμους γνώμας τὸν ξένον περὶ ἡμῶν, διότι γνωρίζομεν τὸ πολὺ γνωστὸν ἐκεῖνο, ὅτι ἐὸ θεὸς ἔδωκεν εἰς τοὺς διπλωμάτας τὴν γλῶσσαν, διὰ νὰ

κρύπτουν τὰ διανοήματά των καὶ γνωρίζομεν ἀκόμη πόσον ἐπηρεάζει τὰς τοιαύτας γνώμας τὸ ἴδιον συμφέρον ἐκάστης χώρας. Ὁμιλοῦμεν μόνον διὰ τὰς πρὸς ἡμᾶς συστάσεις τοῦ ξένου τύπου. Οἱ δημοσιογράφοι οὗτοι ἡ ἐχθροὶ μας εἶναι, ὁ πότε δὲν δυνάμεθα νὰ προσέχωμεν εἰς ὅτι γράφουν, ἢ φίλοι μας. Πρόκειται λοιπὸν διὰ τοὺς τελευταίους τούτους. Ὑπάρχουν ἐφημερίδες Ἀθηναϊκαὶ γονυκλιτοῦσαι κατ' ἐκαστήν πρὸ τῶν συστάσεων τῶν φίλων τούτων. Τοῦτο φαίνεται εἰς ἡμᾶς ὑπερβολή, διὰ δύο λόγους. Α') Ὅτι ὁ ξένος δημοσιογράφος δὲν δύναται νὰ ἔγῃ πλήρῃ γνώσιν τῶν κατ' ἡμᾶς πραγμάτων, ὅσην ἡμεῖς οἱ ἴδιοι. Β') Διότι ὁ ξένος δημοσιογράφος, ὅσον καὶ ἂν ὑποκρίνεται τὸν φίλον μας, ἢ εἶναι πρᾶγματι τοιοῦτος, δὲν παύει ὅμως καὶ νὰ ᾖ ξένος καὶ νὰ σκέπτεται ὡς ξένος.

Καὶ ἡμεῖς, ἂν ἐπρόκειτο νὰ δώσωμεν συμβουλὰς εἰς Γερμανοὺς ἢ Ἀγγλοὺς δι' ἐσωτερικὰ τῶν ζητημάτων, δὲν θὰ ἐδυσκολευόμεθα μὲν νὰ εὐφωμεν τὰς συμβουλὰς, διὰ ἐδυσκολευόμεθα ὅμως ὀλίγον εἰς τὸ νὰ εὐφωμεν τὴν ἀπαιτούμενην σοφιστήριαν, διὰ νὰ τὰς σεβρίσωμεν. Ἡ Ἑλληνικὴ παροιμία ἔλυσεν ἀπὸ πολλοῦ τὸ ζήτημα τοῦτο: «Ὅπου εἶν' ἀπ' ἔξω ἀπ' τὸ χορὸν... κ.τ.λ.».

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΚΕΥΣΕΙΣ

Υπὸ τὰς προσωπίδας

Ἐδυσκολευόμεθα εἰς τὰ πρόθετα τῶν Ἀπόκρυσ καὶ τῶν μεταμεινέσεων. Αἱ προθήκαι διαφέρουν καταστάσεων μὲς ἐκείτης ἢ τῇ σωρείαν προσωπίδων καὶ ἀνδραμασίαν, ὁ καθέ τις δὲ δύναται, κατὰ τὴν ἑρμηνείαν, νὰ μεταμεινέσῃ εἰς Λουδοβίκον 15ον, εἰς παλιὰς εἰς εἰς πύχον. Εἰς ποῖον ἀρὰ γὰρ αἰσθημα, εἰς ποῖον ὄψιν ὁπλοκονοῦντες τόσοι ἄνθρωποι, σπεύδουν νὰ ἀλλάξουν ἑνὸς κατὰ τὰς Ἀποκρυσ; Ὡς ἔντι, ἐν τούτῳ ἔθιμον εἶναι ἄξιον παρατηρήσεως, καθὼς, ὅς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ὁ ἄνθρωπος μένει εὐχαριστήμενος ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ του, τὸ δὲ ποῖον θεωρεῖ ὑπέρτερον ἐκείνου τοῦ πλησίον του. Ἐν τούτοις ὁ κῆπος φιλοσοφικῆς ἐπισκοπῆς τὰ πράγματα δύναται νὰ παρατηρήσῃ, ὅτι αἱ μεταμεινέσεις τῶν Ἀπόκρυσ οὐδὲν ἀλλὰ σπῶν τοὺς ἀνθρώπους ἐπὶ τοῖς ὁδοῖν διερχομένους ἀνθρώπων τὸν βίον τῶν φέροντες προσωπίδας, ὑποκρινόμενους τὰς σκέψεις των, τὰ αἰσθηματά των, τὸν ἂν γένει χαρακτῆρα των δὲν εἶναι δ' ἴσως εἰλικρινεῖς, εἰμὴ κατὰ τὰς Ἀποκρυσ, ὅπως τὸν νομίζοντες εἰς τὸν ἑνὸς ἀνδραμασίαν ἐνὸς παλιότου οὐδεὶς τοὺς ἀναγνωρίζει!

Τὸ μέλλον τῶν γυναικῶν

Ἡ χειραφέτης δὲν ἔστιν ἀκατακτῆ ἔθνος. Αἱ συφραζέται λόγοντας ὑπὲρ τῆς ἀποκρίσεως ψήφου καὶ ἄλλων πολιτικῶν δικαιωμάτων. Ἐσχάτως ἐν Γαλλίᾳ αἱ ἀρχαὶ τοῦ κράτους ἀπνέοντο εἰς συγγραφεῖς, εἰς πολιτικοὺς ἀνδρας καὶ εἰς αὐτὸν ἀκόμη τὸν κ. Brunet, αὐτοῦσαι τὴν ὑποστήριξιν τὸν ἐν τῷ ἀγῶνι των. Ὁ ὁδεῖται, κραυγάζουν, ἔχεται λογικὴν ν' ἀντιτάξῃ ἀντίρρησης εἰς τὰς δικαίας ἀπαιτήσεις μας. Τῷ ἔντι, ὁ μετὰ ψυχραιμίας ἐξετάζων τὰ πράγματα δύναται νὰ παρατηρήσῃ, ὅτι πρᾶγματι οὐδεμία κατὰ βάθος ὑπάρχει λογικὴ ἀντίρρηση. Οὐδεὶς σήμερον διαμφορῆται τὴν ἰσότητά τοῦ ἀνδρός καὶ τῆς γυναικός, ὁ ἀνὴρ καὶ ἡ γυνὴ εἶναι δύο ἑνὰ συμπληροῦντα ἀλληλα καὶ τῆς αὐτῆς ἀξίας. Ὁ ἀνὴρ ἔχει ἰσὺν τινὰ πλεονεκτήματα, καθὼς καὶ ἡ γυνὴ ἔχει τὰ ἰδικὰ τῆς. Ἡ γυνὴ φέρεται ἐν τῇ κοινωνίᾳ τὰ ἰδικὰ βάρη, τὰ ὅποια φέρει καὶ ὁ ἀνὴρ, ἀφοῦ ἡ μητρότης θεωρεῖται ἰσὺν πρὸς τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν. Ἡ γυνὴ ἐπιβαρύνεται ὡσαύτως διὰ φόρον, χίρρα ἢ ἄλλα, φέρει τὰς αὐτὰς πολιτικὰς καὶ ἐμπορικὰς εὐθύνας, τὰς ὁποίας φέρει καὶ ὁ ἀνὴρ. Αἱ ἀπαιτήσεις λοιπὸν τῶν συφραζέτων, ὅς ἔλας τὰς ἀπόψεις ἐξετάζοντες, φαίνονται ἀρκετὰ βάσιμα. Χωρὶς δὲ νὰ ἡμεῖς προφητῶν, ἐνδύμεθα νὰ μαντεύσωμεν, ὅτι εἶναι προσεχὴς ἡ ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ πόθοι τῆς σημερινῆς γυναικός θὰ ἐκπληρωθῶν.

Ἀρχαῖοι καὶ νέοι χοροὶ

Ἡ ἀεροπλοῖα εἶναι τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας. διὰ τοῦτο καὶ αὐτοὶ οἱ τῶν Παρισίων χοροδιδάκαλοι ἐσκέψθησαν νὰ πανηγυρίσουν τὴν κατάντησιν τοῦ ἀέρος. Πρὸς τοῦτο συνελθόντες ἐδημοῦργησαν νέον χορὸν, τὸν ὅποιον ἀπέκριναν ἀερόεντες. Ὅπως, ὅπως δὲν δύναται εἰσελθεῖν ν' ἀνέλθῃ εἰς τὰ ὕψη ἐπὶ ἐνός ἀεροπλάνου, δύναται νὰ παρηγορηθῇ ἐμπνεύσας τὸν νέον τοῦτον χορὸν. Ἐννοεῖται, ὅτι, ὡς οἱ πλείστοι τῶν εὐρύθμων καλούμενων σπηριῶν χορῶν, καὶ ὁ ἀερόεντες συνίσταται ἀπὸ πηδύματα, καλαφιστοῦ καὶ διαφόρους περιστροφὰς, μὲ τὴν διαφοράν ὅτι αἱ κινήσεις αὐταὶ ἀπομεινόμεναι ἢ διατείνονται ὅτι ἀπομεινόμεναι τὴν πτῆσιν ἐνός μονοπλάνου ἢ διπλάνου. Καὶ ἀφοῦ ὁ λόγος περὶ χορῶν, ἂς μὴ ἐπιτραπῇ νὰ ἐγκωμιάσω τοὺς ὀλίγους ἐκείνους καλλιτέχνους, οἵτινες ἀπὸ ἔτους ἡ διέτας προσπαθοῦν νὰ ἀναστήσουν τοὺς χοροὺς τῆς Αἰγύπτου τῶν Φαραῶν καὶ τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος, μελετούντες ὡς ἄλλοι ἀρχαιολόγοι τὰ ἀναγλύφον τῶν ναῶν. Τῷ ἔντι, μόνῃ ἡ ἀρχαία χορογραφικὴ τέχνη, ἢ ἐγέννησαν αἱ θρησκευτικαὶ τέλεις, ἀνέκρινον τὴν χάριν καὶ τὴν εὐγένειαν τῶν ἀρμονικῶν στάσεων. Οἱ σπηρινοὶ χοροὶ, παραβαλλόμενοι πρὸς τοὺς χοροὺς τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, ὁμοιάζουν ἰσχυρὸν πρὸς τοὺς χοροὺς τῶν ἀγρίων τῆς Κεντρικῆς Ἀφρικῆς. Οἱ ἀρχαῖοι ἐχόρευαν, ὅπως ἐκπαισθύν τοὺς θεοὺς, τοὺς εὐχαριστήσαντες καὶ τοὺς τιμῶν, ἐνῷ ἡμεῖς σήμερον χορεύομεν πρὸς ἱκανοποίησιν τῆς ἀνάγκης τῆς ἀνάσας κινήσεως, ἥτις μὲς ἔχει κατὰ τὴν ἐν τῷ αἰὶνι τοῦτο τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς ἡλεκτροκινήσεως. Χορεύομεν πρὸς ἐπιδείξιν τῆς τουαλέτας μας καὶ τῆς κομψότητός μας χορεύομεν πρὸς ἄγαν πολυφῆνον νόημα, ἀλλὰ δὲν χορεύομεν ὅπως οἱ ἀρχαῖοι, ἥτοι μετὰ χάριτος καὶ ἀρμονίας. Ἐν τῷ αἰὶνι τοῦτο τῆς περὶ τῶν κινήσεως, οὐδὲν δύναται νὰ καταλάβῃ θεὸς ἡ χάρις καὶ ἡ γαλήνη τῶν ἀρχαίων ρυθμῶν. Ἀλεξάνδρεα

Η „TANIN“ ΠΕΡΙ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΝΑΥΤΙΑΣ

Ο „ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ“

Ἡ Τουρκικὴ ἐφημερίς „Tanin“ ἐδημοσίευσεν ἐκτενέστατον ἄρθρον περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ ὑπερωκεανίου «Θεμιστοκλῆς», τὸν ὅποιον χαρακτηρίζει ὡς πρόκλησιν τῆς Ἑλληνικῆς ναυτιλίας. «Οἱ διαδωλοῦντες, λέγει, διὰ τῆς προκλήσεως τοῦ Γαλατὰ βλέπουσι τὴν παρουσίαν ἐνός πλοίου ὅπου φησὶν, ἐπιδεικνυμένου καὶ νεοτάτου συστήματος. Ἀμφιβολία δὲν ὑπάρχει, ὅτι εἰς τὸν ἄνθρωπον γεννᾶται ὁ πόθος νὰ μάθῃ εἰς ποῖαν ἑταιρίαν καὶ εἰς ποῖον ἔθνος ἀνήκει, τὸ ὅρατον αὐτὸ σκάφος, τὸ ὅποιον ὑφίσταται τόσο, ὥστε νὰ προσβλέψῃ μετ' εὐνοίας τὰ ἄλλα γύρω του προσωμιμμένα. Ἀνελπὸν μετὰ τοιοῦτου πόθου ὑφίσταται τὸ πλέγμα, θὰ ἀναγνώσῃ ἐπὶ τοῦ σκάφους τὸ ὄνομα «Θεμιστοκλῆς» καὶ θὰ ἴδῃ ἐπὶ τῆς πρυμνῆς... τὴν Ἑλληνικὴν σημαίαν. Τὸ σύντομον αὐτὸ ὄνομα καὶ αὐτὴ ἡ σημαία εἶναι δι' ἡμᾶς πολὺ σημαντικώτερα γραμμάτια ὁλοκληρῶν τῶν ἡμετέρων. Εἶναι σφαιρὸς καὶ ἐνδοκίμα, ἀφορᾶται ἀπὸ τοὺς ἀνταρξικοὺς ὅπως ὁλοκληρῶν. Ἡμεῖς, ἵνα ἀγοράσωμεν ἐν ἀντιναυτοδόλῳ, ἵνα ναυπηγήσωμεν ἐν ὑπορτίῳ, οὐδεὶς ἀντιρροῖ ἐμᾶς μετ' ἀλλανθῶν, γράφομεν, ἀγωνίζομεθα. Ἡ Ἑλλάς ἀπέναντι ὅλων αὐτῶν ἀποστέλλει τὸν ἑνὸς ἡμῶν μὲς ἐν ἐμπορικῶν πλοίων, πλοῖον τοιοῦτον τὸ ὅποιον ἐν μέσῳ τῶν ἐν τῷ λιμένι μας ἔξωθεν σκαφῶν εὐθὺς διακρίνεται καὶ προσπίπτει ἀμέσως εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐνεκα τοῦ μεγέθους, τῆς θέας καὶ τῆς τελευτήσεως του.

Ἐξακολουθοῦσα δὲ νὰ ἐπανθῇ τὸ σκάφος τοῦτο, συνιστᾷ, ὅπως στραφῇ ἢ προσοχῇ τῶν Ὁθωμανῶν πρὸς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ στόλου, καὶ τοῦ ἐμπορικοῦ καὶ τοῦ πολεμικοῦ, διότι θεωρεῖται ἀναπόφευκτον τὸν μετὰ τῆς Ἑλλάδος πόλεμον, ἔνεκα τῆς Κρήτης ἐντός 7 ἢ 8 μηνῶν, ἐνῷ, λέγει, οὐδεμία βάρμην καὶ λογικὴ αἰτία ὑπάρχει, ὅπως ἡ Τουρκία κινήσῃ τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Βουλγαρίας.

Ἄντ. Γ. Ἀδαμίδης

ΑΞΙΩΜΑΤΑ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΑΣ

ΤΟ ΕΓΚΟΛΠΙΝ ΤΟΥ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΟΥ

Ἐξ ἐκτενῶς συλλογῆς ἀξιωμάτων, ἀναφερομένων εἰς ὅλα τὰ κεφάλαια τῆς Πολιτικῆς καὶ διὰ τὰς κοινωνικὰς συνθήκας, τοῦ Ἀγγλοῦ κοινωτικοῦ καὶ νεωτεριστοῦ φιλοσόφου Bernard Shaw, παραθέτομεν τὰ κατωτέρω, διὰ τὴν πρωτοτυπίαν, τὸ καινοφανές καὶ τὸ ἐπαναστατικὸν αὐτῶν, θὰ συνεξέσμεν δ' αὐτὰ εἰς ἄλλα φύλλα.

ΤΡΙΣ ΘΕΜΕΛΙΩΔΕΙΣ ΚΑΝΟΝΕΣ

Μὴ κἀμῃς εἰς τοὺς ἄλλους, ὅτι θέλεις νὰ σοὺ κἀμῃς ἐκείνους. Δυνατὸν αἰ ὁρᾷς σου νὰ διαφῇ τὸν ἴδιόν σου.

Μὴ ἀντίστασθαι ποτε εἰς τὸν πειρασμόν· δοκιμάσεις ὅλα τὰ πράγματα κρατεῖς δὲ μόνον ὅ,τι εἶναι καλόν.

Μὴ ἀγαπᾷς τὸν πλησίον σου ὡς τὸν ἑαυτόν σου, διότι, ἂν μὲν εἶσαι εὐχρηστικὸς ἀπὸ τὸν ἑαυτόν σου, ἢ ἀγάπῃ πρὸς τὸν πλησίον σου προσέχεται ἐξ ἐγωϊσμοῦ, ἂν δὲ εἶσαι δυσχερῆς τῶν μετὰ τὸν ἑαυτόν σου, τότε ἀγαπᾷς τὸν πλησίον σου τὸν ὑβρίζεις, διότι τὸν τάσσεις εἰς ἴσην μοῖραν πρὸς σεαυτόν.

Η ΕΙΣΑΓΩΓΑ ΤΡΕΙΣ

Ἡ τέχνη τοῦ κυβερνᾶν εἶναι ἡ καθιέρωσις τῆς εἰδωλοκρατίας.

Ἡ Γραφειοκρατία ἀποτελοῦν ὑπάλληλον τὴν Ἀριστοκρατίαν εἰδωλῶν τὴν Δημοκρατίαν εἰδωλοκρατίαν.

Τὸ πλῆθος δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἐννοήσῃ τὴν γραφειοκρατίαν καὶ διὰ τοῦτο δὲν λατρεύει, παρὰ τὰ ἔθνηκα εἰδωλά.

Ὁ ἀργὸς λατρεύει εἰδωλά ἐκ ἔξω καὶ λίθων· ὁ πολιτικὸς λατρεύει τοιαῦτα ἐκ σαρκὸς καὶ αἱμάτων.

Αἱ συνταγματικαὶ μοναρχίαι εἶναι τὰ μέσα, δι' ὧν συνδυάζεται ἡ ἀδράνεια ἐνός ὑψίτου εἰδωλοῦ μετὰ τῆς πίστεως πρὸς ἑν εἰδωλὸν ἐκ σαρκὸς.

Ὅταν τὸ ὑψίτον εἰδωλὸν δὲν θέλει νὰ εἰσακοπῇ τὴν προσηνείην τοῦ ἀγρίου, τὸν κτηνῶνα δὲ τὸ ἀνθρώπινον εἰδωλὸν δὲν θέλει νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸν πολιτικὸν λατῆρ τῶν, τοῦ θροῦνι τὴν κεφαλὴν.

Ὁ φανεὸν ἔνθ βασιλεὺς καὶ ὁ θνήσκων ὑπὲρ οὗτο εἶναι ἐξ ἴσου εἰδωλολάτραι.

Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ

Οὐδεὶς γεννᾶται βασιλεὺς· γίνεται, χάρις εἰς μίαν τεχνητὴν διανοητικὴν παραόρησιν τοῦ πλῆθους. Ἐάν καὶ ἦν ὅταν ἐπὶ λίαναιαν πρὸς τὸν βασιλεὺς τὸ πλῆθος, τὸ διατελοῦν ἐν καταστάσει ὑπανομιᾶς ἢ μέθης, συμβῇ ἐν ἀτυχίᾳ,

ΕΚ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ. — Λέγεται ὅτι ὁ Ἀχμέτ Ριζὰ ὑποβάλλει προσέχως τὴν παραίτησιν αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ προεδρικοῦ ἀξιώματος τῆς Βουλῆς. Λέγεται ἐπίσης ὅτι τὸ Κεντρικὸν Κομμετὸν θὰ προσφέρῃ τὴν ἔδραν τοῦ προέδρου εἰς τὸν Ταλατὰ βέην, ὑπουργὸν τῶν Ἐσωτερικῶν. Ἡ παραίτησις ἀποδέχεται εἰς τὴν δυσμενέαν τὸ Κομμετὸν, εἰς τὴν ἀπύσταν, μετὰ τὴν πυρκαϊάν τοῦ μεγάρου τῆς Βουλῆς, ὁ πρόεδρος ἀνέγει. — Αἱ περὶ τῆς πυρκαϊᾶς τοῦ ἀνακτόρου τῆς Βουλῆς ἀνακρίσεις ἐξακολουθοῦν, ἀλλ' οἱ διεξάγοντες αὐτὰς τηροῦσι σιγὴν. Ἐν τούτῳ σοβαρὰ γεγονότα δύναται νὰ ἐπέλθωσι προσεχῶς, διότι ἐθόνται τινὲς βαρύνοντες πολιτικὰ πρόσωπα, ἐν εἰς καὶ ὁ πρόεδρος τῆς Βουλῆς. Ὁ Γάλλος ἐργολάβος, ὁ ἀναλαβὸν τὴν ἐκκατάστασιν τῶν ἱερῶν νεκρῶν συσκευῶν ἐν τῷ ἀνακτορῷ, ἐξέγρασε τὴν γυνῆν διὰ δὲν πρόκειται περὶ δυστυχίαν, ἀλλὰ περὶ ἐμπρησμοῦ. Ὁ δὲ ἀρχιεπίσκοπος αὐτὸν κατέβηκεν εἰς ἔξει πεπονημένον ὅτι πρόκειται περὶ ἐμπρησμοῦ, διότι τὸ πῦρ ἐξερράγη ἐκ τῆς ὀρεφῆς καὶ ἐξηπλώθη ἀμέσως εἰς ὅλον τὸ οἰκιστικὸν. — Τῇ υποδείξει τοῦ Βολογικοῦ τμήματος τοῦ Ἑλλ. Φιλ. Σουλῶντος, ἀντιπροσωπεύοντος σὺμψαν τὸ ἑλληνικὸν ἱατρικὸν σῶμα τῆς πρωτεύουσας, ὁ πρόεδρος τοῦ Σουλῶντος προσέλαβεν εἰς τὸ Κατάστημα ἑλῶς τοὺς Ἑλληνας ἱατροὺς πρὸς συνεισὴν περὶ τὴν μέσῃ τῆς ἀνδρῶσεως «Ἑλληνικὸν Ἑθνικὸν Νοσοκομεῖον» ἐν Σταυροδρομίῳ. — Ἡ κεντρικὴ ἱστονομία

ὡς ἐπὶ Κορόλου Β', ὁ ὑπνοβάτης ὄχλος ἀρπυνίζεται, ὁ μέθυσος ἀνανήγει καὶ ἀνατρέπει τὸ ἐπὶ τοῦ θρόνου εἰδωλόν, διὰ νὰ μὴ τὸ ἐπανακτῇ ποτὲ πλεόν.

Ἡ Ἀδελφὴ δὲν εἶναι ἄλλο, παρὰ τὸ ὑπουργεῖμα τῶν ὑψηλῶν τοῦ μονάρχου.

Ἡ χυδαῖότης ἡ κραυγὰ εἰς τὴν Ἀδελφὴν ἐνός βασιλέως κολακεῖται τοὺς πλείστους τῶν ὑψηλῶν τοῦ.

Τὸ νόμισμα, διὰ τοῦ ὁποῖου οἱ πλείστοι ἐξασφαλίζουν πολιτικὰς θέσεις, εἶναι ἡ πρὸς τὸν θρόνον δουλοπρεπὴς συμπεριφορὰ καὶ κολακεία.

Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Ἐάν τὸ ἀσθενέστερον πνεῦμα ἡδύνατο νὰ καταμετρήσῃ τὸ ἰσχυρότερον πνεῦμα, ὅπως ἐν μέτρῳ καταμετρεῖ μίαν παυμῆν, ἡ καθολικὴ ψηφοφορία θὰ ἔλυνε ὅλα τὰ προβλήματα. Τούτου μὴ κατοδομμένου, τὸ πολιτικὸν πρόβλημα θὰ μένῃ ἄλυτον.

Ἡ Δημοκρατία δὲν εἶναι ἡ ὀχλοκρατία, ἀσκουμένη ἐν ὀνόματι ὀλίγων διεφθαρμένων.

Αἱ Κυβερνήσεις μὲς παρουσιάζονται πάντοτε ὑπὸ τὴν μορφήν τοῦ προβλήματος τούτου: Ποία εἶναι ἡ ἀσφαλέστερα ἀνθρωπομετρικὴ μέθοδος;

ΕΛΛΑΣ
ΤΟ ΔΙΚΑΙΟΝ ΤΩΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΝ
ΙΣΤΟΡΙΚΩΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΩΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
Η ΕΞΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Πνεύμα πλάνης είχε σκοτίσει τον βασιλέα Λουδοβίκον ΙΕ'. Ο Βασιλεύς ούτος, φύσει αγαθός, υπόκειται παράδειγμα τοῖς κρίνουσι τοὺς ἡγεμόνας ἐκ προτερημάτων ἐπιπολαίων. Ἐπὶ τοῦ θρόνου ἰδιοποιεῖτο τὴν Γαλλίαν εἰς πᾶσαν τοῦ θέλησιν, πένειν καὶ ὀρεῖν. «Θὰ πρῶτον, ἔλεγεν, ὁρῶ ζῶ, ὅτι ἐγὼ θέλω» ὁ διάδοχος μου ἂς προσέχη. Τὸ ἀπαίσιον τοῦτο προαίτημα δὲν ἀνεχάτιζεν αὐτὸν πρὸς τῆς χανοῦσας ἀβύσσου. Ἐν βήμα περιπλέον καὶ ἐπιπτεν αὐτός, ἐάν μὴ ὁ θάνατος μεταβίβαζε τὸν κλῆρον τοῦτον εἰς τὸν διάδοχόν του. Ἡ δυσπραγία, ὁ λιμός, ἡ ἔξωθεν τὴν λοχνηρονομίαν του καὶ δὲν ἀπετροπιάσθη μέτοχος γενόμενος κατὰ δέκα ἑκατομύρια εἰς τὸ ἄξιον μονοπώλιον τοῦ σίτου (racte de famille). Ἐκ τῶν οὕτως ἀφρόνως συσσωρευθέντων νεφόν ὁ κεραυνὸς ἐξεράγη· ὁ δὲ λαός, χίλια ἐτη ἀνδράποδον ὑποκατεργάσαν, ἐξηγγυώθη ὑπὸ τῆς ἀναμνήσεως τῶν συμφορῶν του καὶ μετὰ τοῦ δένδρου τῆς δυναστείας του ἀνέσπασε καὶ τὸ ἔδαφος. Φθάσας εἰς τὰ ἄκρα, εἰναχθή ὀπίσω καὶ αἰδεῖται ἡμῶς τισαν μετ' ὅση; ὁμῆ; ἐπλημύνησαν; παρέμεινε ὁμιος διὰ παντός κεκτημένη ἡ ἀρχὴ τῆς ἐξουσίας τοῦ λαοῦ.

ΤΟ ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΣΥΝΤΑΓΜΑ

Ἐκ τῆς Γαλλ. Ἐπαναστάσεως οἱ λαοὶ τῆς Εὐρώπης ἔλαβον δύο διδακτικά παραδείγματα: τῆς ἀπολύτου ἐξουσίας ἐνὸς ἀνθρώπου, πῶς πάσι; κακίας, καὶ τῆς τὸν πολλὸν μανίας. Οὐδέτερον συνταγμα, τὸ συγγράσαν, ἀπέκλιναν εἰς τὸ ἀγγλικὸν σύστημα, τὸ συγγράσαν, τὸ χρησίμου καὶ τὸ σκόπιμον τῆς μοναρχίας μετὰ τῆς μεγάλης ἀρχῆς τῆς Ἐπαναστάσεως. Ἀλλὰ τὸ σύνταγμα τῆς Ἀγγλίας, διὰ τὸν αἰῶνα καθιερωθὲν, συνέφυεν μετὰ τὸν ἥθον καὶ ἀντεπέδωκεν ἐπὶ τὰ ἥθη. Μετὰ τὸν ἀναμνηστικὸν αὐτοῦ συμβόλον καὶ τὸν προνομικὸν ἔξωθεν ἐμπνεῖται εὐσέβειαν, καὶ τοῦτο ἐστὶ νόμος. Ἀλλὰ τὰ ἥθη δὲν μεταφωτεύονται ὡς οἱ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

„ΚΟΡΟΪΔΟ“

Εἰς τὰς συνομιλίας καὶ συζητήσεις ἡμῶν, καὶ ἰδίως εἰς τοὺς δασειομύς καὶ τὰς εἰρωνείας μας, μεταχειρίζομαι πολλὰκις λέξεις, τῶν ὁποίων τὴν ἔννοιαν καὶ τὴν ἀποκρίσιν ἀγνοοῦμεν. Μία τὸν λέξω τούτων, ἡ συνγενεὶς μάλιστα πάσης ἄλλης ὅψ' ἡμῶν ἐπαναλαμβάνοι, εἴνε ἡ λέξις „κοροΐδος“, τῆς ὁποίας δημιουργοὶ εἴνε αὐτοὶ οὗτοι οἱ προάγοντες τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν ἀνεξαρτησίας Ἀρματοῦλοι καὶ Κλέφται.

Εἶνε γνωστὸν ἐκ τῆς ἱστορίας διὰ ἐκδότου σώματος Κλεφτικῶν προσηγορίας ὁ ἀρχηγός, ὅστις ἐλέγετο Καπετάνιος. Οὗτος εἶχε πρὸς τὰς ἀμύσεις διαταγὰς αὐτοῦ ἕνα ὑποστητήν, τὸν ἀνδρειότερον ἐκ τῶν συντηρῶν, γνωστὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα Πρωτοπαλλήκαρον καὶ ἕνα Γραμματεῖα, τὸν περισοτέρου, ἡ καὶ τὸν μόνον ἐκ τῶν λοιπῶν συντηρῶν ἐγγράμματων, διὰ τὴν κατὰ τὴν διεξήγησιν τῆς ἀλληλογραφίας αὐτοῦ μετ' ἄλλων ἀρχηγῶν διαφόρων Ἀρματολικίων καὶ Καπετανίων. Ὁ γραμματεὺς δ' οὗτος σπανίως ἐλάμβανε μέρος εἰς τὰς διαφύσεις μετὰ τῶν Τούρκων συμπολεμῶν Κλεφτῶν.

Γνωστὸν εἶσθαι εἴνε διὰ τοῦ Καπετάνου μέχρη τοῦ τελευταίου συντηρῶν ἐκδότου σώματος, ἔφερον αὐτοὺς μακρὰν κόμην, διατηρηθέντες τοῦ ἐθίμου αὐτοῦ μέχρι καὶ αὐτὸν τὸν ἥρωον τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821. Ἀγνωστοὶ ὅμως διὰ τὴν ἐξήγησιν τῆς τοιαύτης συντηρῆς ὁ γραμματεὺς καὶ δὲν ἔφερε μακρὰν κόμην. Ἡ ἑλπίς αὐτῆς ἐγένετο ἀφορμὴ εἰρωνείας τῶν Κλεφτῶν κατὰ τοῦ συντηρῶν τῶν Γραμματεῶν, ὃν ἀπεκάλουν «Κουρεμένον γίδι».

Προϊόντος τοῦ χρόνου ἡ προσωνυμία αὐτῆς μετετάπηται εἰς «Κοροΐδος», βραδύτερον εἰς «Κοροΐδος» καὶ διὰ μικρὰς παραλλαγῆς εἰς «Κοροΐδος».

Καίτοι δὲ τὰ «Κοροΐδα» δηλαδὴ οἱ γραμματεῖς, ὃν μάλιστα πολλοὶ ἐκτενέτητο ὁρίαν μόρφωσιν, πολλὰς ἐκδουλεύσεις παρέχοντες εἰς τὰ κλέφτικα σώματα, ἰδίως κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Ἐπαναστάσεως ὡς ὁ Περγαμβός κλπ., ἐν τούτοις οἱ ἡρωικοὶ, ἀλλὰ καὶ ἀγαθοὶ εἰς τὴν Κλέφτικα, εἰς τὰ ἀθάνατα μαρτυρήματα καὶ τῆς πάσης τῶν ὁποίων ἐμνησθηθῆ ἡ ἐθνικὴ μας ἐλευθερία, μὴ ὄντες εἰς θέσιν τὰ ἐκτενέτητον δούλους, τὴν χορηγίαν καὶ τὴν ἀξίαν τῶν γραμματικῶν τῶν, δὲν ἔπαυον εἰρωνεύμενοι αὐτούς, διὰ τὴν ἀνωτέραν αἰτίαν—ὡς καὶ διὰ τὴν συνήθειαν, ἣν εἶχον οὗτοι μετὰ χειρὶς ἐνταῖς ἐνδεότερον τὴν

νόμοι, καὶ θὰ κατεγέλυν πάντες τοῦ δημάρχου Ἀθηναίων, ἂν ἔφερε τὴν μεσαιωνικὴν ἀμφίεσιν τοῦ Λόρδου Δημάρχου.

Ἐν Ἀγγλίᾳ, εἰς τὸν μεγάλων παραγόντων τοῦ πολιτεύματος εἴνε ἡ ἀριστοκρατικὴ τάξις, οὐδέποτε διασπασθεῖσα ἐπὶ βαθυρόζου πρέμινου. Οἱ ἐλεγκτοὶ τῶν κομητιῶν καὶ τῶν κοινοτήτων ἀποτελοῦσι τὴν πλάσσαν, ἣν παρ' ἡμῶν ἡ βουλὴ καὶ ὁ βασιλεὺς. Ἐπὶ τοῦτου ζυγοστάτου τὸ πολιτεύμα δυσκόλως ἀποκλίνει ἐπὶ τὸ ἔτερον καὶ τοῦτο ἐστὶ τὸ ζητούμενον, τοῦτο παρ' ἡμῶν τὸ βῆμα τοῦ διαβόλου. Ἐκεῖ ἡ προστασίς τοῦ Στέμματος ἐπὶ τῶν λαϊκῶν δικαιωμάτων ἀπαρβλύνεται καὶ συνεκλείπει. Ἡ νομοθετικὴ ἐργασία διεξάγεται πλήρως ὑπὸ τῶν δύο βουλῶν, τῆς μὲν προϊούσης μετὰ βαθείας ἐρευνῆς καὶ τεχνικῶς, τῆς δὲ παραρτυλατιούσης τὰς προνομικὰς διαθήκας καὶ τὰ βαθύτατα θεμέλια τῆς ἀρχαίας πολιτικῆς; τὰς ἐξουσίας καὶ τὴν ἐξήγησιν εἰς τοὺς δύο τοῦτον τσάμους παράγεται ὁ λαϊκὸς σπινθὴρ, τοῦ βασιλέως ρυθμιζόντος καὶ ὡς ἀπὸ νεφέλης ἐπιβλέποντος, οἷος «Ζεὺς ὑψιζώνος αἰθέρι ναίων». Τούτων παρ' ἡμῶν ὁ βασιλεὺς προσεβιβάζεται ἐσσεῖται τῇ μηχανῇ, οἷος ποτ' ἂν ἦ, κινεῖ ἡ διακόπτις αὐτὴν κατὰ βούλησιν, καὶ νόμος μὲν ἰσοκρατεῖ, ἐργὴ δὲ ἀνευθύνως; κυριαρχεῖ καὶ οὐδεμίαν ἔχει ἀντίρροπον, σταθερὰν, δικτυκὴ καὶ ἰσογυμῶνα ἐξουσίαν. Καὶ ἂν ποτε τοῦτο συμβῇ, εἰ μὲν εἴνε ὅδῳ καὶ αὐθαίρετος, ὁφθαλμὸς οἷος ἔχει προνομίον, ποιεῖται αὐτὴν ἐκποδῶν, εἰ δὲ μὴ, ἔπχει, προφρόνως παραδοκῶν οὐδὲν ἀνεῖναι ἡ γαλήνην παθῶν ἡ διαίρεσιν ἡ κόρον; ψυχολόγος, κινεῖ τὴν σαγήνην ἡ στρέφει πρὸς τὸν ἥλιον τὸν καθρέπτην πρὸς θήραν κορυδαλῶν.

Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡ ΤΟΥ ΗΓΕΜΟΝΟΣ

Φρονῶ ὅτι ἡ πολιτεία εὐδοκίμει ἀπορρέουσα ἐκ τῶν ἰδίων μαλλῶν ἡ τῶν ἑνῶν ἡθῶν. Αἱ παραδόσεις λαοῦ τινος ἐπιδοκῶν ἀμειψόμενον ἐπὶ τῆς εὐταξίας τοῦ ἄλλ' ἂν ὁ χρόνος καὶ αἱ περιστάσεις διέκοψαν εἰς μακρὸν τοῦ; σφυγμοῦ τοῦ δημοσίου βίου, μόνον διάθεσιν φιλοπατρίας καὶ ἀνδρὸς γενναίου δύνανται νὰ τὸν στηρίξουν ἀναγεννόμενον. Ἀγαθὸς ἡγεμὼν ἐστὶ τότε δού-

ἐλαφρὰν πέναν ἀπὸ τὸ βαρὺ μαριόφι—μεταξὺ δὲ ἄλλων λοιδορῶν κατὰ τὸν γραμματικὸν μετεχειρίζοιο καὶ τὸ δισιγνῶν:

Ἐγώμει καὶ τὸ κοροΐδο,
ποὺ τὰ κάνει διὰ τοῖδο, Ε. Ν. Βελέιος

ΠΑΡΙΣΙΝΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΦΙΛΕΛΛΗΝ ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ

Πλείστοι Ἀθηναῖοι—ἰδίως δὲ οἱ μετέβησαν εἰς Παρίσι— γινώσκουν διὰ τὴν καθήγησιν κ. Tuffier εἴνε ὁ διαπερατέστερος χειρουργὸς τῶν Παρισίων καὶ δολοκλήρως τῆς Γαλλίας; ἐλάττωσι θμῶς γινώσκουν διὰ τὴν οὐτοὺς καὶ ἑνθερμῶς φιλέλλων. Ἀνομολογῶ δὲ διὰ καὶ ἐγὼ δὲ, ἐπαναζήσαν τὸν μέγαν βαθμὸν τοῦ φιλελλητισμοῦ αὐτοῦ, καὶ ἐβλεπα τὰς ἀπερὸς περιουσίας αὐτοῦ πρὸς τοὺς αὐτοὺς ἑλληνας φοιτητὰς τῆς Ἰατρικῆς, καθὼς καὶ πρὸς τοὺς δύο ἑλληνας χειρουργοὺς βοηθούς του, ὁ ἑρως τῶν ὁποίων εἶχον τὴν τιμὴν νὰ εἴμαι ἐγὼ. Ἐγγύρεια ὅμως καλλίτερον τὴν πρὸς τοὺς ἑλληνας ἀδυναμίαν αὐτοῦ ἐκ τοῦ κατωτέρω γαγονότος:

Μίαν ἡμέραν ἐπληθύνει εἰς τὴν ἐν τῇ Νοσοκομείῳ «Beaujon» Πανεπιστημικῆν χειρουργικὴν Κλινικὴν τοῦ κ. Tuffier ἑλλῶν τις, ἵνα ὑποστῇ ἐγχείρησιν τινα. Ὅταν ὁ κ. Tuffier ἔμεινε διὰ ἐπιλογῆς εἰς τὴν Κλινικὴν τὸν ἑλλῶν, τοσοῦτον ἐνεθουσιάσθη, ὥστε ἐξέπεσαν ἀμέσως νὰ τὸν τῶν καὶ νὰ δώσῃ εἰς τοὺς ἡμῶς τοὺς ἱατροὺς τῆς Κλινικῆς, καθὼς καὶ εἰς τὴν προϊσταμένην τὴν νοσοκόμην, διαταγὰς, ἵνα περιποιηθῶμεν αὐτὸν ὅσον τὸ δυνατόν περισσοτέρως.

Πράγματι δὲ, παρεχωρήθη ἀμέσως εἰς τὸν ἄρρωστον ἱατρικὴν διαμέρισμα, καινοφυγῆς καὶ μὲ ὅλους ἀνέπαφους κλινικοκατάματα κλινῆς, ὅλοι οἱ ἱατροὶ καὶ οἱ νοσοκόμοι ἐτέθησαν εἰς τὴν διάθεσιν του, καὶ ἐν γένει ἐγένοντο εἰς αὐτὸν ὅλους ἐξαιρετικὰς περιποιήσεις.

Ἐπίσης κατὰ τὴν ἐγχείρησιν, ὡς καὶ μετ' αὐτῆς, ἔδειξε ὁ κ. Tuffier μέγιστον ἐνδιαφέρον. Καθ' ἑκάστην δὲ παρακολούθει οὗτος τὴν ἀποθεραπείαν τοῦ ἀρρώστου μετ' ἐξαιρετικῶν ἀνδιαφερόντων.

Νομίζω, εἰ εἴνε τιμὴ καὶ εὐθύχημα δι' ἡμῶς τοὺς ἑλλῶν καὶ ἔχοντες ὡς φίλον ἕνα τόσον διάσημον ἐπιστήμονα; καὶ διὰ τοῦτο ἐθεώρησα καθήκον μου νὰ γράψω ταῦτα—καίτοι ἐλάττωτα—περὶ τοῦ μεγάλου τούτου φιλέλλητος.

Δημήτριος Ν. Ζομπᾶς

ρον τῶν θεῶν, καλὸς δὲ, χρημάτων ἐραστὴς καὶ ἀκόλαστος, ἀνεπανορθώτως ἀπόλεσεν αὐτὸν Πᾶν ἐλάττωμα αὐτοῦ ἐπιδρῶ ἐπικινδύνως ἐπὶ τοῦ λαοῦ. Ὁ συνταγματικὸς ἐλεγχὸς εἴνε στόμα, τὸ ὁποῖον πληροῖ δι' ἄχυρον. Τὸ ἀνευθύνον ἐξουσίαν αὐτὸν πρὸς τὸ ἀπόλυτον τοῦ Ἰουστινιανείου νόμου: «Ὁ βασιλεὺς τοῖς νόμοις οὐχ ὑπόκειται. Εἰς νηπιῶν κοινωνίαν εἴνε ἡθῶν δημιουργός.

Τοῦ Ἀδελφίου πίνοντος, ἡ Πολωνία ἐμῆδεν, τοῦ Λουδοβίκου ἐρωπιάτων, ἕκαστος Γάλλος εἴνε δύο παλλακίδας» (Φρειδ. Β). Ἡ ἐξουσία του εἴνε ἐνεργός, ἀδιαιετός, ἐκτός βέλους, προσκυνητὴ καὶ ἐπιβάλλουσα ὡς ὁ ἀστράπτων θεός. Πρὸ τῶν ποδῶν του ἀπλοῦται ἡ δορὰ τῆς τίγρεως καὶ οὕτως εἴνε ὁ λαός, ὃν ἀπεγύμνωσεν, ἄνους, ἡλίθιος ἐκ τῆς πείνης, ἐτοιμὸν ὑποζύγιον. Ἡθῶς αὐτοῖς ἐν πᾶσι, μεταβίβαζε εἰς τοὺς ὑποκρινόμενους αὐτοῦ τὴν εὐθύνην, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν πάντοτε ὑπὸ τὴν αἰγίδα του. Ἐν φάσμα τῆς λαϊκῆς κυριαρχίας, περιοδικῶς ἐμφανιζόμενον, διαλύεται.

Ἐάν ὁ βασιλεὺς τυγχάνῃ ὡς ἀνὴρ χρηστός καὶ φιλόπολις, οἱ συνταγματικοὶ φραγμοὶ εἴνε ἐν τῇ συνειδήσει του βαθύτερον ἢ ἐν τῇ νόμῳ ἐγκυραγμένοι. Τούτων, οἱ χαρακτῆρες τῶν πολιτευομένων ἀδριστὸς τις φόβος πεφωτισμένης γνώμης, συνέχουσι κακομνημονὸν ἡγεμόνα. Ἐάν δὲ καὶ τὰ ἐμπόδια ταῦτα συνεκλείπων, διεφθαρμένη πολιτεία βοηθεῖ πορνὴν ἀρχήν, αἶρει δὲ οὗτος καὶ τὰς πόλεις τῆς πόλεως καὶ αὐτὴν τὴν πόλιν. Οὕτως φαίνεται, οὕτως ἐπὶ τῆς πατρίδος; ἡ πόλις κινεῖται περὶ αὐτὴν καὶ πάντα πρὸς ὄφελός; του ποιεῖ. Ἐκτός τῶν προνομίων, τὰ ὅπλα αὐτοῦ τὰ ἡθικά εἴνε ἀποφύμιλα. Ἀπαιτεῖται σθένος ψυχῆς καὶ φρόνημα ὀρθόν, ὅπως περιφρόνησιν τῆς ἀγαθῆς, ὃν ὁ βασιλεὺς μόνον εἴνε πάροχος, ὅτι ἐν ἔθνος κέντηται: χαρτοφυλάκιον, τίλους, παράσημα, ὑποσχέσεις, τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον, χοροὺς, μειδάματα, ὡς ἐκεῖνο, εἰ ὁ συντάκτης τοῦ «Γαλλικοῦ» ἀπεκάλυψε τὴν ἀδυναμίαν τῆς Ἑλλάδος.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

Πάροχος

Σ' ΕΝΑ ΠΑΙΔΑΚΙ

Ω! τὰ σποντὰ μαλλάντια σου μοὶ τὰ γλαρά σου μὴ
Καὶ τὸ γλυκὸ χαμόγελο ποὺ γύρω σου σκορπίζει!
Ἐγχεῖς καὶ ποὺ ἔργους ἀπ' τοῦρανὸς τὰ πλάτια
Καὶ ὁ σὺ γῆ οὐ δύνει σὸν ἔξωπο μα, γυρίζεις!

Καὶ τὸν γλυκὸ χαμόγελο ποὺ γύρω σου σκορπίζει!
Ἐγχεῖς καὶ ποὺ ἔργους ἀπ' τοῦρανὸς τὰ πλάτια
Καὶ ὁ σὺ γῆ οὐ δύνει σὸν ἔξωπο μα, γυρίζεις!

Ω! τὸ ξανθὸ κεφάλι σου καὶ τὴν φωτισμένην
Ὅσον σκορπίζει γύρω σου ἡ ἀπάντη ψυχὴ σου!
Ω! τὴν λαμπρότητα καὶ μορφὰ ποὺ ἀπὸ νοτιά σου
ἔλθει, ἔλθει!

Ὅταν ἐχέτ; ἐβρόδῃται γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ οὐ!
Ρήγας Παλάτης

Η ΛΗΘΗ

Μὲς στοὺς γκαρντούς, ποὺ μ' ἔδωκε ἡ Μοῖρα,
Μ' ἐνούσαν οἱ πόνοι οἱ μεγάλοι,
Τῆς τρεῖς τῆς ἡμέρας τῆς Ἀθήνης τὰ νερά,
Κ' ἐζήτησα ὅτ' ἡ μέθη, ὅτ' ἡ κρατάλη,
Λημονοσιὰ νὰ βροῦ μὲ τὴν Χαρά.

Μὰ ὅχι, ἡ Χαρά νὰ μεταβάλῃ
Δὲν μπόρεσε τὰ σκότη τῆς ψυχῆς μου.
Καὶ εἶδα νὰ διαβαίγης τότε Σὺ
Καὶ ὅτ' ἡμερὴ σου μ' ἔδωκε ἀγάπη,
Σὰν ἀκούσεις τὸν πόνο τῆς φωνῆς μου,
Καὶ ἡ ματιά σου μ' ἔλινε ἡ χροῦς.

Καὶ εἶδα νὰ μοῦ χύνη ἡ λαλιά σου
Παρηγορία ὅτ' ἡ κάθε μιὰ πληγὴ μου,
Ὅτι δὲν βροῖται ὁ Χαρά τρελλή.
Καὶ ἐνοῦσα τὰ πλάνα τὰ φίλα σου
Λημονοσιὰ νὰ χύνην ὅτ' ἡ ψυχὴ μου,
Κ' ἡ Λήθη πῶς φωνάζει ὅτ' οὐ φίλ.

Ἀθῆναι

Ἄγγελος Χάρης

Πρέπει ὁ γάμος νὰ εἴνε ἀποτέλεσμα τοῦ ἔρωτος.
Διότι ὁ ἔρως εἴνε ὁ μέγας ρυθμιστὴς τῆς ζωῆς;
εἴδους, εἴνε ἡ ὁδοῦσα τὸ εἶδος δύνανται πρὸς τελειοποιήσιν καὶ ἐμπροσθεῖς τὴν φυσικὴν του καταστροφὴν.

(Μὰς Νορδίου)

Νίτσα Οικονόμου

ΗΡΩ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΣ

2

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ. — Ἡ Ἄρδης καὶ ἡ Ση-
σός, δύο πόλεις εὐδοκίμοι εἰς τὸν ἑλλῶνιστον
ἀνέστησαν ἀλλήλων, ἡδὲν ποῖς εἰς ἑξῆς ἐνεκα τοῦ
ἑλλῶνιστον: Ὁ βασιλεὺς τῆς Σησίου Προμά-
χος ἐπιλοξήσαντες εἰς τὰ ἀνάκτορά του τὸν ἀδελφόν
τοῦ βασιλέως τῆς Ἀρδῶν Πολύμημον. Ὁ ἔξωτος
ἐρῶν ἀπὸ τὸ κάλλος τῆς θυγατρὸς τοῦ βασιλέως
Ἡρῶς καὶ τὴν ἐξήγησεν εἰς γάμον. Ἀλλ' ἡ πρό-
στασις τὸν ἀπεκρόσθη, διότι ἡ ἦτο γένον καὶ ἡ νο-
στασις, ἐπὶ ἡ Ἡρῶ ἡτο νεαρομένη καὶ ἑλαιοῖς κα-
λῶν. Ἐπείκειτο ὁ πόλεμος μεταξὺ τῶν δύο πόλεων.
Ἀλλ' ὁ βασιλεὺς τῆς Σησίου, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν
ἐνέμενε ὁ πόλεμος, διότι ὁ λαὸς του ἦτο ἐξηγη-
μένος ἐκ προσηγοριῶν ἀγώνων, μετῆρ ἐπὶ τῇ
Ἀρδῶν καὶ ἐξήγησε συμβιβασμὸν ἡγαγόντες δὲ,
πρὸς ἀποστροφὴν τοῦ πολέμου, νὰ δεχθῇ μίαν πρό-
στασιν τοῦ ἡγεμονίου τῆς Ἀρδῶν, τοῦ νεαροῦ
Λεάνδρου, ὅστις ἐξήγησε τὰ βασιλικά καθήκοντα
λόφῳ γράσας καὶ ἀδυστέρας τοῦ πατρὸς του Εὐρύ-
του. Ἡ πρόστασις τοῦ Λεάνδρου — ὅστις οὐδέποτε
εἴνε γνωστὴ τὴν Ἡρώ — ἦτο: νὰ κλεισθῇ ἡ κόρη εἰς
τὸν ἐν τῇ πατρίδι τῆς ναὸς τῆς Ἀφροδίτης καὶ νὰ
καθησθῇ διὰ παντός εἰς τὴν θῶν, ὑποχρεωμένη
νὰ μείνῃ ἰσοβίως ἄγαμος καὶ παρθένος. Ὁ Πρό-
μαχος ἐπαρήχθη εἰς Σησίον καὶ ἄμα ἀνέστησεν εἰς
τὸν λαόν τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ταξιδίου του, ἐπεφη-
μήν ἡ καὶ αὐτοῦ διὰ τὴν θῶν, τὴν ὁποῖαν ἐκαίεν
ἐπὶ τῆς πατρίδος του. Ἡ Ἡρώ, ἀκούσασα τὰς
ἐπεφημίας τοῦ λαοῦ, ἠγρόνησεν, διὸ ὁ πόλεμος ἀπε-
σώθη καὶ ἔσπευσεν νὰ ἀποδεχθῇ τὸν πατέρα τῆς
μὲ ὀφθαλμοῖς ἀκτινοβολοῦν ἐκ χαρᾶς καὶ ἐρηφίας
εἰς τὴν ἀγάπην του, περιμένοντα ν' ἀκούσῃ τὴν εὐ-
φροσύνην εἰσόντων. Ἀλλ' ἀντὶ χαρᾶς, εἶδεν εἰς τὸ
πρόσωπον τοῦ γέροντος πατρὸς τῆς δάκρυα.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

Τὸν ἐκράτησαν ἀπὸ τῶν ὤμων καὶ τὸν παρετή-
ρει, προσπαθῶν νὰ μαντεύσῃ τὸ συνέδη.
Ἀγαπήτῃ μου κόρη, ψέλλισεν ἀνέκτος, ἔχεις
δύο ἐθελούς; μεγάλους;
— Ἐχέω ἐγὼ;
— Τὴν Μοῖραν καὶ τὸν Λεάνδρου.
— Ποῖος εἴνε αὐτός;
— Ὁ ἡγεμονιὸς τῆς Ἀρδῶν. Αὐτοὶ οἱ δύο οὐ
ἐξήγησαν καὶ ἐξήγησαν νὰ σὲ καταστρέψουν.
— Σκαμπάσεις τὰ δάκρυά σου καὶ εἰπέ μου μὲ
θάρρος καὶ συμβίβει. Ἀν ἐξήγησαν τὸν θάνατόν
μου, μὴ λυπηθῇ. Ὁ ἀποθάνων εὐχαρίστως, ἂν πρό-
κειται νὰ σώσῃ τὴν πατρίδα μου.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

Ὁ γέρον βασιλεὺς ἀπέσπευσεν τὴν θυγατέρα του
ἐνός τοῦ ἀνακτόρου διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὰς παρυστα-
μένας ἐκεῖ θεραπεύουσας.
Ἡ Ἡρώ ἐπερίμενε μὲ θάρρος τὰς ἐκμυστηρέυ-
σεις του, πασιμένη ὅτι ἐξήγηθη ὁ θάνατός της.
— Δὲν πρόκειται νὰ ἀποθάνῃς, ὁ φίλτάτης μου,
ἡρως λέγεις ὁ πατήρ. Σὲ κατεδίκασαν εἰς ποινήν
ἄλλην, τὴν ὁποῖαν ἐθεώρησαν ἀσυντηρήσαν τὸ
θάνατον.
— Ὑπάρχει λοιπὸν τίποτε σκληρότερον ἀπὸ τὸν
θάνατον;
— Ἡ δυστυχὴς ζωὴ.
— Καὶ πῶς δὲν ὀνηθῶν νὰ καταστήσουν τὴν
ζωὴν μου δυστυχῇ;
— Ἐξήγησε.
— Ποῖος, ἀγαπητὴ μου πατήρ;
— Ὁ Λεάνδρος, ὁ ἡγεμονιὸς τῆς Ἀρδῶν.
— Λοιπὸν ἐξήγησε;
— Νὰ ἐκλεισθῇς εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀφροδίτης
καὶ νὰ ἀποσιωχῇς εἰς τὴν λατρείαν της, κατακλι-
νόμενη νὰ μείνῃς διὰ παντός παρθένος, χωρὶς δι-
καίωμα νὰ ἀπολαύσῃς οὐδὲν ὅσον πιστόν, οὐδὲ νὰ
γίνῃς ποτὲ νύμφη εὐτυχῆς.

Ἡ Ἡρώ κατεβίβασε τὸ πλῆμμα τῆς βραδέως
πρὸς τὸ ἔδαφος καὶ ἔμεινε ἐπὶ τινὰς στιγμὰς
συναπλή.

— Τὸ ἐφοβούμην, ἀνέκραξε μὲ πόνον ὁ γέρον
Πρόμαχος.
— Ἐφοβεῖσαι τί;
— Ὅτι ἡ κατακλιθὴ αὐτὴ θὰ φανῇ καὶ εἰς σὲ
τὴν ἴδιαν σκληρότερα τοῦ θανάτου.
— Ὅποια πλάνη! Δυστυχὴς ἐγὼ; Πρὸς τί; Διότι
δὲν θὰ λάθω οὐδὲν; Σὲ βεβίβων διὰ δὲν ἔκαμα
ποτὴ τὴν σκῆψιν ταύτην.
Ὁ γέρον ἀνέπευσεν.
— Δὲν εἴνε λοιπὸν ἀκείνο, τὸ ὁποῖον ἐφοβούμην;
— Ἀλλὰ τί ἐφοβεῖσαι; Μοῖ τὸ ἀποκρύπτεις;
— Ὁ φόβος μου ἦτο, λατρευτῇ μου κόρη, ὅτι ἡ
καρδία σου δὲν ἦτο πλὴν ἐλευθερία. Ἐφοβούμην
ὅτι ἐδυσμύθη μὲ τῆς ἀγάπης τὰ δεσμά. Σὲ περι-
κυκλόνουν τόσοι νέοι εὐπατρίδαι καὶ ὁρατοὶ, ὥστε
ἐπίσταται, εἰ εἰς κῆπον ἐξ αὐτῶν προσέβης; τὸν
ἐρωτᾷ σου. Καὶ ἐπειδὴ γνωρίζω ὅτι αὐτοὶ τραχεῖν
συμφορὰν γινέσκῃ ἂν αὐτοὶ τῆς ἀγάπης, ἐφοβούμην
ὅτι ὁ ἀκούσῃς μὲ ἀπελπισίαν τὴν κατακλιν

—Μείνε, της είπαν η 'Ηρώ. Μία φίλη πιστή και φρόνιμη είνε άρκετή να μού αναπληρώση τον κόπον όλων, τον έποικον χάνω από σήμερον.

Αι τρεις άλλαι θεραπεύειες ήρχισαν να κλαίουν, δάτι έλύπησαν την δέσποινάν των, την τελευταίαν στιγμήν του χωρισμού.

—Σας συγχωρώ, είπε και προς αυτές η άτυχής 'Ηρώ. Αν ήγαπησάτε πολύ τον κόσμο, δεν επρόξατε, ειμή δτι πράττοντες όλοι οι θνητοί. Ριφθήτε εις αυτόν, αλλά προσέχετε να μη μετανοήσετε τάχα. Γευθήτε όλας του τάς ήδονάς και προσπαθήσατε να μη φονεύετε από αυτές. Διότι εις τον κόσμο υπάρχουν χαραί, αι όποιαι φονεύουν τους ανθρώπους.

Τās έπλησαν όλας και τās άπεχωρίσθη Μόνη η Ξανθή την ήκολούθησεν.

Η 'Ηρώ εισήλθεν εις τους μητρικούς θαλάμους, όπου εθρίσκοντο η βασίλισσα 'Αριάδνη.

Ο χωρισμός της κόρης από της μητρός υπήρξε τόσο πικρό, ώστε ο γέρον Πρύμαχος ήναγκα-σθή να έπεισθη και άπέσπασε την θυγάτηρα του, διά να λήξη ενωρίτερα η θλίψις σκήνη.

—Σ' όνειρευόμην νύμφην, έλεγεν η γηραιά βασίλισσα, όρατε τώρα όλων των νυμφών της γης, με τον νυμφών παρά το πλερόν σου εύτυχή, να σε κατακλύβουν οι θύνοι του άθανάτου 'Γρανάτου και να σε συνοδεύει ο κάος, ραίνων με άνθη την όρανον κεφαλήν σου... Θεοί!.. τουτόν κάλλος έφθονήσατε και ήβλήσατε να θύψετε εις τους ναούς σας! 'Ας είνε επικυρίαρχος έκείνος ο βασιλεύς, ο έποικος, κόρη μου, έζητήσε την καταζίκην σου!

—Ο Λέωνρος...

—Ω και, αυτός δ επικυρίαρχος! 'Ελπίζω ότι η δικαιοσύνη των θεών δεν θα του επιτρέψη να χαρή και ούτος την ερμήν του γάμου.

—Είσι! είπαν η 'Ηρώ κλαίονσα, διότι έδλεπε σπαρταζομένην την μητέρα της.

Μετ' όλίγην ώραν, ο βασιλεύς της Σητού, συνοδεύων την θυγάτηρα του, έκρουσεν την πόλιν την κλειστήν του παραβλήσους ναού της 'Αφροδίτης. Γέρον έκείνη, κλιπευμένη εις την βίτη, εστάεν εις θέας και έκτελλον χρέη πυλωρού, έσυρε τους στήριχτους πασσάλους και ήνοιξε την θύραν.

Η βασίλισσα άκολούθησε του έφανερώσαν άμέσως ποίος ήτο ο επικυρίαρχος του ναού, και ο γέρον έσπευσε ν' αναγγείλῃ προς τον ισράα, ότι ήρχετο προς αυτόν ο βασιλεύς.

ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ 4 1/2 %

Καταθέσεις χρημάτων εντόκως. Εις πρώτην ζήτησιν και επί προθεσμία

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΠΑΛΛΗ & ΚΟΤΖΙΑ ΑΘΗΝΑΙ-ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ

Πλούτος γραφικής ύλης.—Έντυπα και έπιτομήματα καλλιτεχνικά.—Έργοστάσιον φακέλων τέλειων.—Χάρτες τυπογραφικούς, λευκός και έξωφύλλων, παντός είδους και ποιότητας.

ΕΥΘΥΝΙΑ—ΤΑΧΥΤΗΣ—ΑΚΡΙΒΕΙΑ

ΕΠΙΠΛΑ
ΚΡΕΒΒΑΤΙΑ ΑΓΓΛΙΚΑ
ΕΜ. ΒΕΡΝΑΡΔΟΥ
ΟΔΟΣ ΑΙΟΛΟΥ ΚΑΙ ΕΥΡΥΣΣΙΟΥ
Αριθμός 108

Ο Α' ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ "ΕΛΛΑΔΟΣ", αποστέλλεται με δραχ. 5 εις το Έσωτερικόν και δραχ. 6 εις το Έξω-τερικόν. Τα ταχυδρομικά εις βάρος του Γραφείου. ✱ ✱ ✱ ✱ ✱ ✱ ✱

100 δρ. βιβλία με **5** δρ. κατά μῆνι
Έκδοτικός Οίκος Γεωργίου Α. Φέξη Ζητήσατε Τιμολόγιον (δωρεάν) (Αθήναι)

Όταν άπέστρεφεν ο γέρον και ήκουσαν από τους ψιθυρισμούς των άκολούθων, ότι έμελλε να κλει-σθή εις τον ναόν η περικαλλής 'Ηρώ, άνέστεινε τάς χείρας εις τον ουρανόν και ήκούσθη λέγων:

—Ω φίλανδρος θεά!... έφθονησες το κάλλος της...

Και κατόπιν διηυρόθη εις την θύραν ψιθυρίζων: —Φως έσκόρπισεν η κόρη, με την εισοδόν της, εις την ερημίαν μας. Έβρησα πολύ, αλλά δεν είδα άλλους τοιαύτην καλλονήν.

Η 'Ηρώ έδεδίξε χωρίς δισταγμών και δεν έδεικνυσε καμμίαν θλίψιν.

Άφού έπερατώνη η τελετή της καθιέρωσώς της, άπεχωρίσθη τον πατέρα της και ήκουσε τέλος να κλείσθαι η σιδηρά πόλη.

Την στιγμήν έκεί ην άπεχωρίετα τον κόσμο η 'Ηρώ.

Η κόρη έγκλεισθείσα εις τον ναόν, δεν έμελλε να βλέπη πλέον ειμή δύο πρόσωπα:

Την θεραπεύειαν την Ξανθήν και τον ισράα.

Η πρώτη θα την παρηγόρει. Ο δεύτερος θα την έπείσκει.

Η πρώτη θα ήτο το ένθύμιον της ζωής. Ο δεύτερος θα ήτο ο πρόδρομος του τάφου.

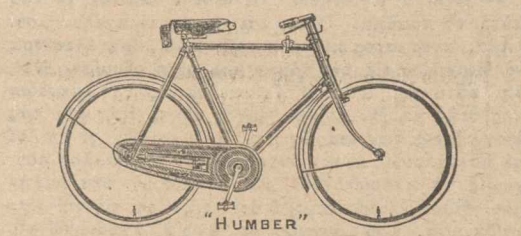
Όπως η 'Ηρώ, πρέπει και ημείς ν' άσχοληθώμεν επ' όλίγον με τους δύο τουτους συντρόφους της, οι όποιοι μοιραίως πλέον θα συνδεθούν με την ιστορίαν μας.

Η Ξανθή ήτο παρθένος. Κατήχητο εκ Θ. γης και ίσως διά τουτο υπήρξε τόσο πιστή εις την κυρίαν της. Ητο ήλικίας 20 περίπου έτών, εύστοχος, με άσφαλμους γαλάνους, άνάστημα ύψηλόν, με άγαθήν ψυχήν και σεμνούς τρόπους.

Όμορφότη τοιούτοτρόπος, διότι είχαν όλόξανθον την κόμην όταν έγεννήθη, τόσο Ξανθήν, ώστε με-ρικοί έπέμενον να την ονομάσουν Δήμητραν, επί τῷ λόγῳ, ότι η κόμη της δεν ήτο παρά δέμηρ σταύρων άρτεμίστριων. Βαθμυρόν όμως το άχρυσον χρώμα υπεχώρησε και η κεφαλή της έλαβε το χρώμα του χρυσού.

Τοιούτοτρόπος το χρυσόξανθον της κόμης έδι-καιολόγει άντελός το όνομα της.

Η Ξανθή είνεν αγαπήσι: και αγαπήθη. Ο έρα-στής της ήτο νέος. Μόλις την υπερέβαινε κατά τέσσαρα η πέντε έτη. Έθεωρείτο ώραιός και ήτο πράγματι τοιούτος, όχι όμως και όπως τον έδλεπον

Ό,τι δήποτε ζητήσετε δια ποδήλατα και αυτοκίνητα θα το εύρητε μόνον εις το κα-τάστημα ποδηλάτων και αυτοκινήτων γ. Α. Βήχου.

Περίβολος Βουλῆς. Άριθ. 3
Άριθ. Τηλεφώνου 590.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Έντοκοι καταθέσεις

Η Έθνική Τράπεζα δέχεται εντόκως καταθέσεις εις τραπεζικά γραμμάτια και εις χρυσόν, ήτοι εις φράγκα και λίρας στερεάς αποδοτίας εις όρισμένην προθεσμίαν ή διαρκείας. Αι εις χρυσόν καταθέσεις και οι τόκοι αυτών πληρώνονται εις το αὐτό νόμισμα εις δ' έγγενός η κατάθεσις, εις χρυσόν ή δ' έπιταγή εις λίρας (ήτοι επί του έσωτερικού κατ' έπιταγήν του όμοιολογίου).

Το κεφάλαιον και οι τόκοι των όμοιολογίων πληρώνονται εν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι και η είσθις του καταθέτου εν τοις υποκαταστήματι της Τραπεζής.

Τόκοι καταθέσεων
1 1/2 τοις 100 κατ' έτος διά καταθέσεις 6 μηνῶν
2 1/2 τοις 100 : : : : 1 έτους
3 τοις 100 : : : : 2 έτων
4 τοις 100 : : : : 4 έτων
5 τοις 100 : : : : 5 έτων

Αι όμολογια των εντόκων καταθέσεων έκδίδονται κατ' έλογήν του καταθέτου όνομαστικά ή άνόνημα.

ΕΚ ΤΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ

η ίδια, η όποια τον άνέμελιν 'Απόλλωνα. Τό όνομα δέ τουτο του προσεκόλλησε με τόσο έμπροσθεν, ώστε με τον καιρόν, έπαυσε να τον άπο-καλλή με την πραγματικὴν όνομασίαν του και τον έλεγε πάντοτε 'Απόλλων.

Τὸν ήγάπα πολύ.

Έν τούτοις κατά την στιγμήν, κατά την όποιαν άπεφάσισε να καθισρωθή εις τον ναόν, κατέπιε τον έρωτά της, έπέδωκεν εις την καρδίαν της να παύσθαι τα σκεπτάματα και άπεφάσισε να λησμονήσῃ.

Διά να μὴ μετανοήσῃ δὲ η μὴ παραπεισθῇ, απέ-φυγε να συναντήσῃ τον άγαπήτην της και να του εἴπῃ την απόφασίν της.

Τώρα η πράξις της έπείσε πολύ τα στήθη της. Έπρεπε νά τον ίδῃ, πριν τον έγκαταλείψῃ.

Έπρεπε νά άκούσῃ το τελευταίον του παρόπον.

Έπρεπε νά δεχθῇ το τελευταίον φιλήμα του.

Άλλοίμονον! είνε πολύ να σκεπταίται κανείς δι-δαν δὲ άπαντίζῃ το πρόσωπον, το όποιο άγαπᾷ.

Είπε περισσότερον πικρόν από τον θάνατον.

(Ακούσθη)

μικρὸς τινος έφημερίδος ήρώσαν δι-γας οκάδως κοπιανομένης (αχάριος, άλλ' είνεν αἰνὴν μεμνημένην μετὰ λε-πίης λε κῆς άμμου.

Την έπομένην έγραψεν εις το φύλλον του τα έξης: 'Ηγόρασ. παρ' ενός έργορίου έμπορος ζάχαρον, εις την όποιαν βάηχεν ήμισία λίτρα άμμου. Έν-λοιπόν ο άνθρωπος, όστις η ήλιότης, δεν άποπεί-λη εις την κατοικίαν μου, έντος 24 ώρων, 7 λίρας καλῆς ζάχαρος, θα δημοσιεύσω το όνομα του.

Εἰς το διάστημα τουτο έλαβεν από 5 έμπορους ἀνὰ 7 λίρας καλῆς ζάχαρος.

Σμύρνη. Έμμαν. Δημ. Φεισίδης

ΛΑΧΕΙΟΝ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ	
ΔΡΑΧΜΑΙ 1,000,000 ΚΕΡΔΗ	
Καθ' έκάστην	Έκδίδονται 100,000 γραμμά- τια αξίας δραχ. 400,000
Κλ' ρωσιν	Παρέχονται κέρδη εις 2,000 γραμμάτια αξίας δρ. 200,000

Διά την κλήρωσιν της 28 Φεβρουαρίου 1910 έξεδόθησαν υπ' αὐτόντων άριθ. 125,000 Γραμμάτια παρέχοντα συμμετοχήν εις άκέ-ρως το κέρδος τιμώμενα Τεσσαράον δραχ-μών και υπ' αὐτόντων άριθ. 25,001—100,000 Τέταρτα Γραμματίων τιμώμενα 'Αξίας Δραχμῆς και παρέχοντα συμμετοχήν εις το τέταρτον του κέρδους.

ΚΕΡΔΗ ΕΚΑΣΤΗΣ ΚΛΗΡΩΣΕΩΣ	
1... .. εἰς 80,000..... 80,000	
1... .. εἰς 20,000..... 20,000	
2... .. από 2,000..... 5,000	
6... .. από 1,000..... 6,000	
15... .. από 400..... 6,000	
25... .. από 200..... 5,000	
1950... .. από 40..... 78,000	
2000	200,000

Η πρώτη κλήρωσις γινέσεται τῇ 28 Φε-βρουαρίου (13 Μαρτίου) 1910, η δεύτερα τῇ 25 'Απριλίου (8 Μαΐου) 1910, η τρίτη τῇ 27 'Ιουνίου (10 'Ιουλίου) 1910, η τετάρτη τῇ 31 'Οκτωβρίου (13 Νοεμβρίου) 1910 και η πέμπτη τῇ 31 Δεκεμβρίου 1910 (13 'Ια-νουαρίου 1911).

Διά πᾶσαν πληροφορίαν ή ζήτησιν γραμ-ματίων άπευθυνέσθον εις το Γραφεῖον Λα-χείου του 'Εθνικοῦ Στόλου και τῶν 'Αρ-χαιοτήτων, Υπουργεῖον Οικονομικῶν, εἰς 'Αθήνας.

Ο διευθύνων τηματάρχης
Γ. Ν. ΚΟΦΙΝΑΣ

GABRIELE D'ANNUNZIO

Μία από τας σπουδαιότατας καλλιτεχνικάς φωνο-γραφίας του αιώνος μας είναι και ο ποιητής 'Ιταλός μυθιοστοριογράφος Gabriele D'Annunzio. Έγεννή-θη το 1864 στην Francavilla al Mare. "Όταν άκόμα έπορεύετο στο σχολείο της Παριζίδος του, έτίπασεν την πρώτη του ποιητική συλλογή με τον τίτλο: «Primo Vere» από τούτον ένωσε τον έγαρ-κήριον ως ένα coloriste δυνατόν.

Όταν διαβάζη κανείς D'Annunzio, νομίζει πως έχει έμπρός του μάλλον μὴ οσεία από ζωγραφίε, με τα όμοιονώτερα χρώματα και της άπαλότερας φωνοποιήσεως, παρά ένα βιβλίο με τα κατάνυκτα γράμματα του!

Αντι το πρώτου του έργου άκολούθησαν πολλά άλλα, από τα όποια πρέπει να ξεχωρίσῃ κανείς το «Poema paradisiaco» τον κομμορότον αυτών ήμων της τρέφουσας της ζωής. Ένταπόθηκε το 1893 και με παρανοήσεις πιά τον συγγραφέα τον ένα μεγάλον, πολύ μεγάλον στυλίστα.

Η έμπνευσις του D'Annunzio είναι τόσο πρωτό-τυπος, όσο παραξένος είναι οι ήρωες των περι-ορισμών του έργων. Και για παράδειγμα φέρωμεν την τριετή του δράματος του «Oveiro» 'Εαρινής Προίας» και τον Georges Anisra, τον άδελφόν των αυτών ήμων του μυθιοστορημάτος του «Ο θρίμμος του θανάτου», ένα ήρω, ο όποιος, άφ'ό-καινος πιά ν' άγαπᾷ, δεν έχει και την δύναμιν ν' άπο-χωρήσῃ απ' την γυναίκα των παλίων τον άνδριον και παραιτῆται ν' συντηρήσῃ μαζί της απ' το ήθος ενός βράδιον!

Τότε απ' δια αυτά, δεν πρέπει να μὴς φανή παράξενη η ιδιοτροπία, η μάλλον η πρωτοτυπία του συγγραφέως, που ήθέλησε μόνον του να χωρίσῃ δια τον τα έργα, δια έγραψε, και δια θα φράγῃ άκόμα, οι τρεις κατηγορίες, με την βεβαιότητα πως ποτε δεν θα προσδοκῇ κατέστη.

Τα πρώτα είναι τα «Μυθιοστορήματα του ρόδου» δηλ. τα αλδοητικά (sensuels). Τα δεύτερα είναι τα «Μυθιοστορήματα του κένινου», δηλ. τα αλδοημα-τικά (sentimentaux). Και τα τρίτα τα «Μυθιοστο-ρήματα του ρωδιού», δηλ. τα διανοητικά (intel-lectuels).

Ο D'Annunzio, έκτος από τα ποιήματα και μυ-θιοστορήματα του, έγραψε και άρκετά έργα—λίαντες φαντασιές τα περισσότερα—για το θέατρο. Η αλή-θεια όμως είναι, πως ποτε δεν έγνωσε μεγάλης θεατρικής έκτισης, ίσως γιατί ποτε νά μὴ της ήλθε. Τα δράματά του άείει μάλλον νά τα μετρί-καίς, παρά νά τα βλεπῇ στο θέατρο.

Ο D'Annunzio αιδόναται περισσότερο, παρά ποτε σκεπταίται κατ'απὸ πᾶν τα σύμβολα και της μετα-φορικής έκφρασεως. Έλπιζες περισσότερο σὰ διη-γήματά του, και τουτο δίνει για ένα διήγημα δεν υπάχονταν πολλοί κανόνες, η τοιάχιστον πολλοί αυ-στηροί κανόνες, όπως για το μυθιοστορήματα και άκόμα περισσότερο για το δράμα. Και ο D'Annunzio ποτε δεν θα περιόριζε την έμπνευσίν του στα όρια των κανόνων της τέχνης!

Αντά τα όλλα είχαμε νά 'πώμεν για τον μεγάλον μαθητήν του Carducci, του όποιου ένα μικρόν μέρος από το τελευταίον του έργον «Terre Vierge» μεταφρά-ζομεν παρακάτω:

Είχαμε νά 'πώμεν για τον μεγάλον μαθητήν του Carducci, του όποιου ένα μικρόν μέρος από το τελευταίον του έργον «Terre Vierge» μεταφρά-ζομεν παρακάτω:

Είχαμε νά 'πώμεν για τον μεγάλον μαθητήν του Carducci, του όποιου ένα μικρόν μέρος από το τελευταίον του έργον «Terre Vierge» μεταφρά-ζομεν παρακάτω:

Είχαμε νά 'πώμεν για τον μεγάλον μαθητήν του Carducci, του όποιου ένα μικρόν μέρος από το τελευταίον του έργον «Terre Vierge» μεταφρά-ζομεν παρακάτω:

Είχαμε νά 'πώμεν για τον μεγάλον μαθητήν του Carducci, του όποιου ένα μικρόν μέρος από το τελευταίον του έργον «Terre Vierge» μεταφρά-ζομεν παρακάτω:

Είχαμε νά 'πώμεν για τον μεγάλον μαθητήν του Carducci, του όποιου ένα μικρόν μέρος από το τελευταίον του έργον «Terre Vierge» μεταφρά-ζομεν παρακάτω:

Είχαμε νά 'πώμεν για τον μεγάλον μαθητήν του Carducci, του όποιου ένα μικρόν μέρος από το τελευταίον του έργον «Terre Vierge» μεταφρά-ζομεν παρακάτω:

Είχαμε νά 'πώμεν για τον μεγάλον μαθητήν του Carducci, του όποιου ένα μικρόν μέρος από το τελευταίον του έργον «Terre Vierge» μεταφρά-ζομεν παρακάτω:

Είχαμε νά 'πώμεν για τον μεγάλον μαθητήν του Carducci, του όποιου ένα μικρόν μέρος από το τελευταίον του έργον «Terre Vierge» μεταφρά-ζομεν παρακάτω:

Είχαμε νά 'πώμεν για τον μεγάλον μαθητήν του Carducci, του όποιου ένα μικρόν μέρος από το τελευταίον του έργον «Terre Vierge» μεταφρά-ζομεν παρακάτω:

Είχαμε νά 'πώμεν για τον μεγάλον μαθητήν του Carducci, του όποιου ένα μικρόν μέρος από το τελευταίον του έργον «Terre Vierge» μεταφρά-ζομεν παρακάτω:

Είχαμε νά 'πώμεν για τον μεγάλον μαθητήν του Carducci, του όποιου ένα μικρόν μέρος από το τελευταίον του έργον «Terre Vierge» μεταφρά-ζομεν παρακάτω:

Είχαμε νά 'πώμεν για τον μεγάλον μαθητήν του Carducci, του όποιου ένα μικρόν μέρος από το τελευταίον του έργον «Terre Vierge» μεταφρά-ζομεν παρακάτω:

Είχαμε νά 'πώμεν για τον μεγάλον μαθητήν του Carducci, του όποιου ένα μικρόν μέρος από το τελευταίον του έργον «Terre Vierge» μεταφρά-ζομεν παρακάτω:

Είχαμε νά 'πώμεν για τον μεγάλον μαθητήν του Carducci, του όποιου ένα μικρόν μέρος από το τελευταίον του έργον «Terre Vierge» μεταφρά-ζομεν παρακάτω:

ΕΚ ΛΑΡΙΣΗΣ

μα' όμως τον Μαύρο πάντα τον θυμάτανε κι' όταν, μια μέρα, στο δρόμο τον είδε να περνάει δεμένος, περικυκλωμένος από στρατιώτες, του έπέταξε μια πέτρα κι' έφυγε περιγελαστικός τον.

Αργότερα άφησε τη μητέρα του στην κίτρινη καλύβα, που ήταν χτισμένη κάτω απ' τη βελαν-διά, και έξωδους, ξεπόλησε, λερωμένος, κουρελιά-ρης, πεινασμένος, με αλτήρες για συντρόφους. Είχε γίνει κακός!

Κάποτε έαπλώνονταν στον ήλιο, σκοτώνοντας της γουστέρης και τα ποικιλόχρωμα έρπετα του κάμπου. Όταν οι σύντροφοί του τον έπειραζαν, έφώναζε σαν άγριοχοιρος διωγμένος απ' τους σκύλους. Μια μέρα έκτύπησε έναν απ' αυτούς κι' από τότε τον άρνησαν ήσυχο, μοναχό...

Ο Τοτός άγαπούσε την Νίνα, άγαπούσε τρα-φερά την καλή, την όμοια Νίνα, μια κόρη άδυ-να, με πολύ μεγάλα μάτια και πρόσωπο κα-λωπιωμένο με κοκκινάδες. Τα μαλλιά της έπε-φταν ένθενά στο μέτωπό της.

Πρώτη φορά την είδε ιδί στη γέφυρα του Σάν-Ρόκκο.

Η Νίνα, μαζεμένη σε μια γωνιά, έγραψε ένα κομμάτι ψυμ και ο Τοτός, που δεν είχε, την κούταξε μελαγχολικός, γλυφώντας τα χείλια του. —Θέλεις; του είπε το κορίτσι, με άδύνατη φωνή, σηκώνοντας τα μεγάλα λαμπρά μάτια του, που έμοιαζαν με ουδανό του Σεπτέμβρη. Θέλεις; Έγώ άλλο ένα κομμάτι.

Ο Τοτός έπληρωσε με το χαμόγελο στο στόμα και το ήπιε. Έργαζαν και οι δύο, χωρίς να μι-λούν. Δυο τρεις φορές τα βλέμματά τους συναν-τήθηκαν και χαμογέλασαν.

—Από πού είσαι; τον έρώτησε η Νίνα.

—Εκείνος με νοήματα της έδειξε, πως δεν μπο-ρούσε νά 'μύλησῃ κι' άνοιγοντας το στόμα του, άφησε να φανῇ μια μαυρισμένη γλώσσα. Η κόρη με άποροπιασμό έστρεψε το κεφάλι της.

Ο Τοτός έπιασε έλαφρά το χέρι της με δάκρυα στα μάτια, εάν νάδελε να της πῇ:

—Μην κάνεις έτσι. Μή μ' άφίσης και σύ...

Γίνου καλή...

Κι' απ' το στόμα του έβγήκε ένας παράξενος ήχος, που έκανε τη φτωχή κόρη ν' ανατριχιάσῃ.

—Χαίρες, του είπε φεύγοντας...

—Υστερ' από καιρό, την ξαναείδε κι' έξοδσαν σαν άδελφοί.

Έκάθονταν στον ήλιο ο ένας κοντά στον άλ-λον. Ο Τοτός άκούει τους την κατανή κεφαλή του στα γόνατα της Νίνας και έκλεινε χαιδένικα τα μάτια του, σαν γάτα που χαιδένεται από μι-κρά χροάκια κοριτσιού. Και εκείνη του διηγείτο της ιστορίας, του μάγου και της βασιλοπούλας...

—Ήτανε μια φορά ένας βασιλιάς, που είχε τρεις κόρες. Την πιο μικρή την έλεγαν Στελλίνα. Είχε χρυσά μαλλιά και διαμαντένια μάτια κι' όταν περνούσε, έλεγαν ο καθένας: «Νά η Πανα-γία! Κι' έγονάτιζαν όλοι... Μια μέρα, ενώ έ-κοβε λουλούδια μέσα στον κήπο της, είδε έναν όμορφο παπαγάλο πρσίονο έπάνω σ' ένα δένδρο καμωμένο...

Ο Τοτός, ναυουρισμένος απ' τη χαιδένική φωνή της, έκομίσαν και σ'όνειρό του έβλεπε τη Στελλίνα. Τα λόγια απ' το στόμα της Νίνας έβγαζαν σιγανή, πνιγμένη κι' έδωσαν λίγο λίγο.

Ο ήλιος άγκάλιαζε το δάσος με μια έσση πνοή φωτός.

(Το τέλος εις το επόμενον)

Μ. Κ. Μαγκάκης

Μπριάντι μου

Μπριάντι μου και ζαφειρί μου, αἰνέγω λυθάρ, και άστρο που με θάμπτους, που βύηες τόση χάρι;

Το λογικό μου σταματᾷ, όταν θά σ' άντικρύσω. Πως ήθελα γλυκίτερα για σέ νά τραποδίσω....

ΤΟ ΚΑΝΑΡΙ ΜΟΥ

Κανάρι μου, που τραγουδάς κλεισμένο στο κλουβί σου, ένα γλυκό παρόπον άπόστον στη φωνή σου.

Έλα, πουλάκι μου χρυσό, άνοιξε, πείσε έσο και μια φωλιά ολόχρυση στο δένδρο θά σου πλέξω,

Νά τραγουδᾷς ελεύθερο με τη γλυκιά φωνή σου, να σε ταΐζω έλασι, να χαίρομαι μαζί σου.

Δόξης

ΕΚ ΤΗΣ ΣΥΛΛΟΓΗΣ ΜΟΥ

Ζημίαν προτίμα μάλλον η κέρδος αίσχρον. Τρίκαλα Δημ. 'Αχ. Έφειρος

ΛΑΡΙΣΑ.—Το παρ. Σάββατον έδόθη εν τη γει-τον. Τυράβη από του Μουσικού Συλλόγου, εν τη αἰθούσῃ του έκεί παραθεωγόμενος, χορός διαρκέσας μέχρι της δης πρωΐνης της Κυριακής. Εἰς αυτόν παρευρέθη άπανα ή άριστοκρατία, άντεπροστυέ-θησαν δέ άρκούντως άμφότερα τά φύλα και ίβια το όρατον τοιούτο. Διεκρίθησαν δέ εις κομψότητα άμειψέως και

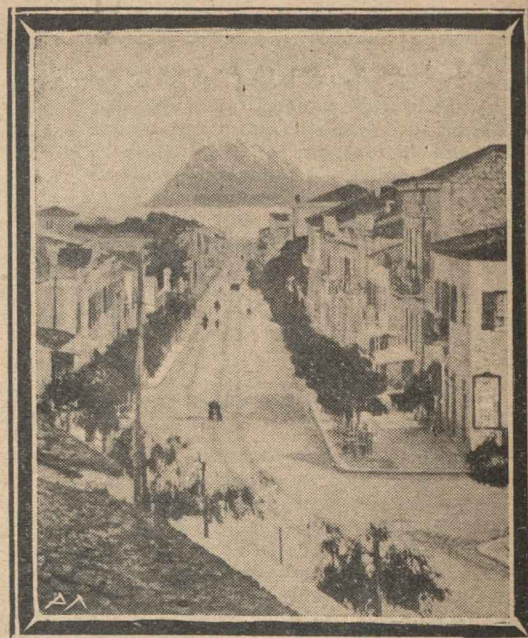
3) ΟΔΗΣΣΟΣ. — Ο ἐν Ὁδησσῷ διαμένων τώρα πρόην Σάχης τῆς Περούας μετὰ τῶν ὑπασιπτῶν του εἰς τὸ Ἱπποδρόμιον.

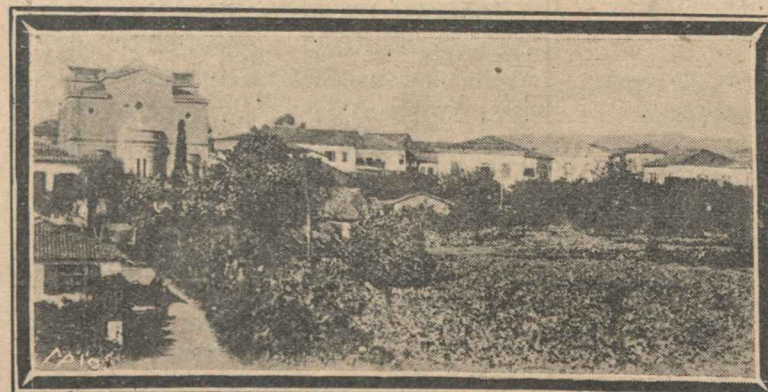
4) ΟΔΗΣΣΟΣ. — Ὁ μικρότερος υἱὸς τοῦ πρώην Σάχου τῆς Περούας.
(Ἀποστολεὺς δ κ. Γ. Ποταμιᾶνος, ἐξ Ὁδησοῦ)

5) ΚΩΝ)ΠΟΛΙΣ. — Μεταμίσσεις Ἑλλήνων κατὰ τὰς Ἀπόκρεω.
(Ἀποστολ. δ κ. Δημ. Ε. Κοιλάνης, ἐκ Τριπόλεως)

6) ΠΑΤΡΑΙ. — Ἡ δόδος Καλαβρύτων.
(Ἀτ. ε' Αναστενάζουσα "Ἡπειρος", ἐκ Πατρῶν)

7) ΜΕΣΣΗΝΗ. — Ἀποψὶς τῆς πόλεως καὶ τοῦ Μητροπολιτ. ναοῦ τῆς.
(Ἀποστ. δ κ. Σωτ. Γ. Κοιλιᾶνης, ἐκ Καλαμῶν)

8) ΚΟΡΙΝΘΟΣ. — Ἀποψὶς τῆς πόλεως ἐκ τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ.

9) ΥΠΟ ΤΗΝ ΓΕΦΥΡΑΝ ΤΗΣ ΛΕΩΦΟΡΟΥ DAIISMESNIL

* * ΟΙ ΠΑΡΙΣΙΟΙ ΜΕΤΕΒΛΗΘΗΣΑΝ ΕΙΣ ΒΕΝΕΤΙΑΝ * *

10) Η ΔΙΑΣΩΣΙΣ ΤΩΝ ΠΛΗΜΜΥΡΟΠΑΘΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΔΟΝ DE LA RAPÉE

ΑΣΜΑ ΑΣΜΑΤΩΝ

27

Ἡ Σουλαμίτις ἔπεσεν εἰς τὴν ἀγκάλῃν τῆς μη-
τρὸς τῆς καὶ τὴν ἐθροίσεν μετὰ δάκρυα, ἐνθ' ἡ Ὀυλᾶ,
ἡ ἐποία τότε εἶπε νὰ τῆς εἴπῃ, δὲν κατῴρωνεν νὰ
ἀρβύωσιν λέξιν ἐκ τῆς συγκινήσεως.

Ἐσπράγγη κατόπιν ἡ νύμφη πρὸς τοὺς ἀδελ-
φοὺς τῆς:

— Ἐλθετε, τοὺς εἶπε, φιλήσατέ με... δὲν μὰ, χω-
ρίζεσθαι πλέον.

Ἐκείνοι προσήλθον καὶ τὴν ἐνηγκαλίσθησαν.

Κατόπιν ἀπεχώρησαν πρὸς στιγμὴν καὶ ἔμειναν ἡ

Ὀυλᾶ μετὰ τὸν δὺο μελλονδύων καὶ τοῦ Ἰακῶβ.

— Μητέρα μου, εἶπεν ἡ Σουλαμίτις, γνωρίζεις

τὸν ἀνθρώπον αὐτόν;

— Ὁ Ἰακῶβ!... εἶπε μετὰ ἐκπλήξιν ἡ Ὀυλᾶ.

— Ἄν τὸν γνωρίζεις, εἶπε μου: ὑπάρχει γέρον

ἀγαθότερος αὐτοῦ εἰς τὸ Σαλέμ;

— Οὐδ' εἰς τὴν Ἰουδαίαν ἐλθὼν.

— Τὸν γνωρίζεις λοιπὸν πολὺ;

— Διὰ τὴν ἐρώτησιν;

— Διὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν αἰσθάνομαι ὅτι τὸν

ἀγαπῶ ὅσον καὶ σὺ... Πιστεύσας με... σὺ δὲ κρίζο-

μα... Μόνον μετὰ τὴν ἀγάπην, ποὺ αἰσθάνομαι πρὸς

σὺ, δύναται νὰ συγκριθῇ ὅτι αἰσθάνομαι διὰ τὸν

Ἰακῶβ.

Ἡ Ὀυλᾶ ἔκρινεν τὴν κεφαλὴν καὶ δὲν ἀπήντησε.

— Διὰ τί σιωπᾷς, καλὴ μητέρα μου;

— Σὲ ἀγαπᾷ ἐπίσης καὶ αὐτός; ἠρώτησεν ἡ

Ὀυλᾶ.

— Ὅσον καὶ σὺ.

Πάλιν ἡ Ὀυλᾶ προσέειπε τὸ ἔκπρως.

— Μητέρα μου... τί ἔχεις;

— Ἀκούεις, ἀγαπητή μου κόρη καὶ σὺ ὡραῖά

μου Ἰακῶβ... ὁ Ἰακῶβ αὐτός...

Καὶ διεκρίθη.

— Μητέρα, λέγε, τί θέλεις νὰ εἰπῇς;

— Εἶπε πατέρα σου!

Ἡ φράσις ἐπέσεν ὡς κεραυνὸς καὶ ὅλοι ἐχαμή-

λωσαν τοὺς σφραγισμοὺς.

Ἄλλ' ὡς νὰ ἐπερίβλεπον τὴν πόρον τοῦ κρότου,

ὅστις ἀντήχησεν ἐκ τῆς ἀπροσδοκήτου φράσεως,

ἀμέσως μετὰ στιγμὴς ὀλίγης, ἡ Σουλαμίτις ἤνοιξε

τοὺς βραχίονας καὶ ὤρμησεν ἐπὶ τοῦ γέροντος καὶ

ἐκρημάσθη εἰς τὸν λαίρην αὐτοῦ καὶ τὸν ἐφίλει εἰς

τὸ πρόσωπον, ἐνθ' ἔκτεινος ἔδρεχε μετὰ δάκρυα τὸ

πρόσωπόν τῆς καὶ τὸν κρινόμενον λαίρην.

Ἐ

Ἡ ἀναγνώρισις αὐτὴ ὑπῆρξεν δι' ὅλους ἀνακούφι-

σις. Τώρα δὲ γέρον ἠδύνατο ἐλευθέρως ν' ἀγαπᾷ

τὴν Σουλαμίτιδα.

Τώρα καὶ ὁ Ἀμὼρ ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ τὰς θυ-

σας τοῦ.

Ἐρχισαν τότε νὰ ἐνθυμῶνται ὅλα τὰ παρελ-

θόντα.

— Δι' αὐτὸ, εἶπεν ἡ Ὀυλᾶ, οἱ ἀδελφοί σου σὲ

ἐπώλυναν.

— Τὸ γνωρίζουν καὶ αὐτοί;

— Δὲν τὸ γνωρίζουν, ἀλλὰ ὑπάρχει, φαίνεται,

κάποια φωνή, ἡ ἐποία μαρτυρεῖ ὅσα κρύπτουν οἱ

ἀνθρώποι.

— Τί σκέπτεσαι, Ἀμὼρ; ἠρώτησεν ὁ γέρον.

Ὁ νεαρὸς ποιμὴν ἀπήντησε μετὰ εὐκρίνειας:

— Κάποιος μὲν ἔλεγε ποτὲ μίαν ἰδέαν, τὴν ὁ-

ποία ἤκουσεν ἀπὸ τὸν Βασιλέα Σολομῶνα.

— Ὅτι εἶνε βέβαια σοφὴ, ἀπήντησεν ὁ γέρον.

— Ἀλλοιμονοί!... Ἰδοὺ τί ἔλεγεν ὁ Σολομῶν:

«Ἰδοὺ τὴν μητέρα καὶ Ἰδοὺ γνωρίζετε τὴν θυ-

γάτραν».

— Τί ἐνόησεν αὐτό; ἠρώτησεν ἡ Σουλαμίτις.

— Φοβεῖται ὁ Ἀμὼρ, ἀπήντησεν ἡ Ὀυλᾶ, μή-

πως καὶ σὺ μὲν ὁμοιάσεις καὶ λησμονήσης τὴν

ἀγάπην τοῦ συζύγου σου καὶ τὸν προδόσας μίαν

κακὴν ἡμέραν.

Ὁ Ἀμὼρ δὲν εἶπε τίποτε.

— Ἀλλὰ ὁ φόβος σου δὲν εἶνε δικαίος, ἐπανέλα-

θεν ἡ Ὀυλᾶ ἐκ νέου, διότι εἰς τὴν ἡμέραν τὸν Ἰα-

κῶβ ὡς χίρα καὶ οὐχὶ ὡς αὐτόν.

— Τότε ἐπρεπε νὰ ἦνε γνωστὸν εἰς ὅλους.

— Ὅτι ἦτο, ἂν ἐμείνανεν εἰς τὸ Σαλέμ, ἀλλὰ τὴν

ἐποχὴν ἐκείνην εἰμὲθα μακρὰν, εἰς ἄλλην χώραν...

Ὁ ἀναμνήσεως... ὡς ἔτη, πόσον γρήγορα παρέρ-

χασθεῖ!

— Καὶ διὰ τί δὲν ἐπέλεξε τὸν γάμον σου, ἀφ' οὗ

ὅς ἦναι τόσο σφοδρὰ ἀγάπη; ἠρώτησε καὶ πά-
λιν ὁ Ἀμὼρ.

— Διότι ὁ Ἰακῶβ ἐνόμειν ὅτι δὲν ἦναι ἰκανὴ

νὰ ἀγαπήσῃ ὅσον ἡγάπα καὶ αὐτός... Μὲ θέσφατε:

ἀγαθὴν πρὸς ὅλους, ἐνθ' αὐτὸς ἤθελε νὰ εἶμαι ἀ-

γαθὴ μόνον διὰ τὸν ἐκυτόν του... Ἀλλ' ὅς ἀφῆσο-

μεν τὰ παρασμένα... Ἐγὼ καὶ τότε τὸν ἡγάπακα

καὶ τώρα πάλιν αἰσθάνομαι ὅτι τὸν ἀγαπῶ.

— Ἐκτός αὐτοῦ, εἶπεν ὁ Ἰακῶβ, ἡ Σουλαμίτις

δὲν ἐμοιάζει τὴν μητέρα τῆς, ἀλλὰ ἐμὲ... δὲν βλέ-

πεις, ὡς προσφιλέστατος Ἀμὼρ; Μοῦ ἐμοιάζει τόσο,

ὥστε εἶμαι βέβαιος ὅτι, ἀφ' οὗ ἀπαξ ἡγάπησε, δὲν

εἶνε πλέον δυνατόν νὰ λησμονήσῃ.

— Πῶς τὸ γνωρίζεις;

— Ἰδοὺ τὸ ἴδιον αἰσθάνομαι καὶ ἐγώ... Ἠγάπησα

πολύ, ἀλλ' ἀπαξ μόνον... Εἰς τὴν καρδίαν μου δὲν

ὑπῆρξε πλέον θέσις δι' ἄλλον ἔρωτα... Ὅπως καὶ ἡ

Σουλαμίτις...

— Ἀλλ' ὡς, ἐπιθύρῃσεν ἡ κόρη, δὲν σὲ ἐπισαι-

νὰ αὐτὰ ποῦ ἔγιναν εἰς Ἱερουσαλὴμ, δὲν δύνανται

νὰ ἀγαπήσῃ πλέον ἄλλον ἀπὸ σέ;

— Ἐγὼ τὸ πιστεύω, Σουλαμίτις, ἀλλὰ ἤθελα

νὰ φύγῃ καὶ τὸ τελευταῖον σὺναισθῶν ἐκ τῆς ψυχῆς

μου. Ἐλθέ εἰς τὴν ἀγκάλῃν μου, ὡραία μου, καλὴ

μου... Ἐλθέ... Εἰς τὸν ναὸν μὲς περιμένουν, νύμφη

μου.

Ἡ Σουλαμίτις ἐστηρίχθη εἰς αὐτόν.

Τὸ πλῆθος ἀνεθρόνησεν εἰς τὴν ἐμφάνισιν των...

Ἐ

Μετ' ὀλίγας ὥρας, ἀπήρχοντο οἱ δύο εὐτυχεῖς εἰς

τὴν κοιλίαν τῆς Ναζαβ.

Οὐδεὶς πλέον θὰ τοὺς χωρίσῃ, ἀφ' οὗ ὁ Θεὸς τοὺς

ἤνωσε.

Ἐ

Ἐὰν ἡ εὐτυχία δὲν τοὺς ἀπερρίψῃ ἀντελῶς καὶ

ἂν αἱ ἀποστάσεις δὲν ἐχθρίζουν τόσο πολὺ τὴν Ἱε-

ρουσαλὴμ ἀπὸ τὴν χώραν τῆς Ναζαβ, θὰ ἔχουν

τὸν Βασιλέα Σολομῶνα ἀναγνωσκόντα πρὸς τὴν

Βασιλίαν τὸν «Ἰδοὺ τὸν Ἰακῶβ» τὸν, μὲ τὴν

μεγάλῃν ἐπιδόξῃ: «Ὁ ἔρως εἶνε κραταῖος ὡς θά-

νατος...»

ΤΕΛΟΣ

Εἰς ὕμνον πρὸς τὴν ἑλληνικὴν φύσιν

„ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΥΣΙΣ“

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλους)

Οἱ ναὶ ἦσαν ἀσφαγεῖα, εἰς τὰ ὅποια ἐνυα-
ρίζοντο ἐκτιμώμενοι βοῶν, αἰῶν καὶ προβάτων. Ὁ

ἔρως, διεκρίθη τὸ σφάγιον ὡς πεπεισμένους

κρεοφάγους, τοῦ ἀπέσπασε τὴν καρδίαν καὶ διὰ τοῦ

αἵματος τοῦ ἐπότησε τὸν βωμόν· «διότι περισσό-

τερον πάσης ἄλλης ὁσμῆς ἡ τοῦ αἵματος ἠδύ-

φρουν τοὺς θεοὺς, τὸν ὅλον καὶ αὐτὰς τὰς τοῦ

«Ἄδου σκιάς». Ὁ ἀποπνευστικὸς καπνὸς τῶν ἑν

λων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἔκαετο ἡ σφῆξ τῶν θυμάτων,

ἀνιήσκειν στερεοβυζιζόμενος τῶν, ὑπερῷον βρά-

χους. Εἰς τὴν χώραν ταύτην ἐγεννήθη ἡ

ἐλληνικὴ τραγωδία ὡς αἰματηρὸν μυστήριον

καὶ ὡς ἀνθρώπινη θυσία. Ἡ βιοσύνη, ὁ δόλος,

αἱ βάσανοι, αἱ ἀγωνίαι, αἱ αἰμορρῆαι καὶ οἱ πό-

νοι ἀπετέλεσαν τὸ στοιχεῖόν τῆς· ὁ δασυέστερος

ἐκαίει μετὰ τὸ κράνος ἐξορισμένον ἀπὸ τὸν πέλεκυν

τοῦ ἀντικαίου του, καὶ οἱ Θεοί, τοὺς ὁποίους

δὲν ἤκει νὰ πρῶθῃ ἡ ἀγωνία τοῦ ἡμιγνῆτος,

ἐξέπρηντο βλέποντες τὸν πρὸς ποροφροσύνην

ὀρεῖσιν θύραμβον τοῦ ἱεροῦ. Εἰς τὸ λῶμα

μετὰ τὸν σχισμὸν τῶν βράχων ἀνέβλεζον

πυλὴν θεομαίαν καὶ ἀνεδίδοντο αἶμαί τε τοῖς.

Οἱ αἶμαί οὗτοι ἐξήρχοντο ἐξ ἐποφείων ἐστῶτων,

ἐν αἷς καίφκουν, ἀκτινισμένους, οἱ πρῶτοι οἱ

Θεοί, τὴν δὲ ὀνύχην, ὅστις τοὺς εἰσελάσκει, ἐβύ-

λίζον εἰς ἐκστασιν, εἰς παραλήρημα, καθίστανον

σχεδὸν παρόρροισιν, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἐδίδον τὴν δύ-

ναμιν νὰ βλέπῃ, καὶ διαφείγει τὴν φαντασίαν

τοῦ ἰοῦ, τοῦτέστι τὸ παρελθὸν καὶ τὸ μέλλον.

Μία τὸν πηλὸν αὐτῶν, ἡ ἀνακαλυφθεῖσα ὑπὸ

τοῦ ποιμένους Κορύθου, μετεβλήθη εἰς Μαντεῖον

τῶν Δελφῶν. Ἡ Πυθία δὲν ἦτο ἡ γυνὴ ὑπε-

ρική, ἥτις, εἰς στιγμὰς νευρικής κρίσεως, ὁραμα-

τίζειτο καὶ ἐδωπόζετο ὑπὸ τινος πνεύματος, τὸ

ὁποῖον ἐναιτίσθον πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα. Εἰς τὸ

μαντεῖον τοῦτο οἱ Θεοὶ δὲν ἦσαν, ὡς ἀλλοῦ,

οἱ φίλοι, οἱ σύντροφοι, οἱ ἀντιλήπτοι ἢ οἱ προσ-

τάται τῶν θνητῶν, ἀλλ' οἱ δεσπόται, οἱ τύραννοι,

οἵτινες ὑπεδούλουν τὰς ψυχὰς των.

Ἐ

Εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Πανασίου, τὰ πνεύματα

εἶχον ἐγκαταλεῖψαι τὸ Μαντεῖον τῶν Δελφῶν,

καὶ ἐβεβαίονεν πάντες, οἱ ὁ μέγας Πᾶν ἀπέθανε.

Ἀλλὰ φρονῶ, λέγει ὁ κ. Χάουπμαν, ὅτι εἰς

ἀδιόφορον ἂν μία πηγὴ τῆς εἰδωλολατρικῆς

πηγῆς, ἔστω καὶ ἡ πυθὴν, ἐστέρησεν, καὶ δὲν

πιστεῖται, ὅτι ὁ μέγας Πᾶν ἀπέθανεν ἐκ γήρατος

ἢ ἐκ τῶν αἰώνιων ἁρῶν τῶν χριστιανῶν ἱερῶν.

Διότι, ἀκμήν ἡμέραν, πολλοὶ τῶν ποταμῶν τῆς

Ἑλλάδος προκαλοῦν εἰς τὴν ψυχὴν μας ἐν συναί-

σθημα τρέμον καὶ ἐνθουσιασμοῦ, ὁμοίαν πρὸς

ἐκείνην, εἰς ἥσθάνειν οἱ ποιητὴν ἀκούειν πρὸς

τὸν τρέμον δὲ αὐτὸς καὶ ὁ ἐνθουσιασμός δὲν εἶνε

ἄλλο παρὰ τὴν «ἐρῶς μέθη», ἥτις κατελέμβανε

τοὺς ἱερεῖς καὶ τὰς ἱερεῖσας, συνάμα δὲ καὶ τοὺς

προσκυνήτας τῶν Δελφῶν καὶ τῶν ἄλλων ὁρ-

χαίων ἁρῶν. Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας δύναται τις

ἐυκόλος νὰ εὐρῇ, εἰς τὰ φιλανθρωπικὰ ἀνύα

της Ἑλβετίας ἐπὶ παραδείγματι, παρθένους ἀ-

γροτὰς ὑπερβαρύνει καὶ μυστικοπαθεῖς ὡς ἡ Πυ-

θία. Ἡ Ἑλλάς τῆς Ἀττικῆς καὶ τῆς Ὀλυμπίας,

ἡ Ἑλλάς τῶν καλλιτεχνῶν καὶ τῶν ἀθλητῶν,

ἡ Ἑλλάς τῶν ἀσκητῶν καὶ τῶν ἱερῶν, εἶνε ἐν ἱε-

ρωδῶδες ἀείποτε ζῶν, ἀλλὰ καὶ ἡ δελφικὴ Ἑλ-

λάς, ἡ Ἑλλάς τοῦ Ὀρφῆος καὶ τοῦ Διονύσου,

τὸν ἱερεῖον καὶ τὸν βασιλῆον, εἶνε μὲν ἀρχαιο-

τέρα, ἀλλὰ καὶ οἱ δι' ὀλίγωρον ἐκείνης ἀθάνατοι.

Ὁ Παριασός ὁ ἴσως, λέγει ὁ κ. Χάουπμαν, καὶ

αἱ ὑπὲρ αὐτοῦ χαράδες τοῦ εἶνε πλῆρεις πυλῶν

ἀστερευμένων, αἵτινες παριστάσιν τὴν Ἑλληνικὴν

ψυχὴν τῶν αἰώνων, οἷα διαρρέει διὰ μέσου τῶν

αἰώνων...

Ἐ

Ἡ Δελφικὴ χώρα καὶ αἱ ἀναμνήσεις αἱ μετ'

αὐτῆς συνδεόμεναι γεννῶσιν ἐκκόλως εἰς τὸν ἀν-

θρώπον τοῦ βορρᾶ δυσθυμίας, τὴν ὁποίαν διὰ

νὰ καταπνίγῃ κατέχευται εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ὁ

</

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Πειραιώτων. Χρήματα και λογοτεχνήματα ελήφθησαν. Ένεργητες συνδρομητές. Ψευδώνυμοι ενεκρίθη. Ημερολόγιον εστάλη. Έκ των ποιημάτων τὸ ἐν δημοσιεύσει εἰς τὴν Ἀν. Ἀλληλογραφίαν (στίχοι 16 ὁρ. 4) καὶ τὸ ἕτερον εἰς ἄλλην στήλην (στίχοι 20 ὁρ. 1). Οὕτως ἐμφωλθήθη.

Χρ. Χρ. Ποταριάν.—Λεπτά 75
Π. Π. Π. Κέρκυρα.—Τὸ πρωτότυπον εἰς τὸ προσέχει. Ἡ μεταφράσις θὰ θεωρηθῇ προσεγχεῖς. Ὡς βλέπετε, εἰκονογραφημένα δὲν δημοσιεύομεν.

Πάτριον. Πολλὸ ὄρα ὅσα γράφετε. Ἀτυχῶς δὲν ὑπάρχουν οἱ εἰδικοί, διὰ τὰ γράφον αὐτάς τὰς «Πρακτικὰς γνώσεις». Εὐχαρίστως δεχόμεθα δὲ δημοσιεύειν τακτικῶς λογοτεχνήματα, ὑπὸ τύπον διηγημάτων ἢ μελετῶν, σχετικὰ πρὸς τὴν Γεωργίαν, τὴν Δένδρκομίαν, τὴν Ἀμπελοργίαν, τὴν Ἀλείαν κλπ. μεταφρασμένα ἢ πρωτότυπα, ἂν ὅμως ἢ ἄλλοι ἀποστείλουν τοιαῦτα.

Δ. Σταδιν. Κρανόδεκα (Ρωσσίας).—Προσεγχεῖς θὰ θεωρηθῇ. Ἄν ἐγκριθῇ, ὁ μᾶλλον τὸν ἀριθμὸν τῶν στίχων, ἕκαστο τῶν ὁποίων θὰ ὑπολογίσαιτε πρὸς 5 λεπτά.

Πλ. Διὰ. Θεσσαλίας.—Ἡ Ἀκροστιχὶς ἐπιτυχῆς ἄλλ' ὡς προσωπικὸν τὸ ποίημα μόνον εἰς τὴν Ἀν. Ἀλληλογραφίαν δύναται νὰ δημοσιευθῇ ἀντὶ 2,75.

Β. Παπαεὺθ. Δομοκόν.—Ἐκ τῶν Ἰσπανικῶν μόνον τὸ πρῶτον ἔχει ἰδίαν ἐπιτυχῆ καὶ τοῦτο ἐνεκρίθη. Τὸ ἰδικὸν σὰς βγαίνει πολὺ εὐμορρα μέχρι τοῦ 8ου στίχου ἔπειτα ἡ περιγραφή ἀνοίει. Μεταβάλλετε το, προσέχοντες καὶ εἰς τὸ μέτρον.

Ἀγγ. Χόου. Ἐνταῦθα.—Τὸ πρωτότυπον δὲν εἶνε τῶσον ἐπιτυχὲς ὅσον τὰ ἄλλα ἐγκριθέντα. Ἄν' αὐτοῦ θέτομεν τὸ τελευταῖον.

Γ. Κουρ. Καλάμας.—Ἀποστείλατε καὶ εἰκόνα τοῦ «Καταφυγίου».

Ι. Δ. Κουτδ. Βόλον.—Αἱ «Ἐντυπώσεις καὶ Σκέψεις» θὰ δημοσιεύωνται εἰς προσεγχεῖς φύλλον.

Στ. Δανδ. Γαλαξίδιον.—Τὸ ἀνεκδοτὸν ἔχει σταλῆ ὑπὸ ἄλλου καὶ ἔχει ἐγκριθῇ.

Στ. Ἀλδέρ. Περιγραφήν τῆς Κων. πόλεως ἔχοντες δημοσίευσεν πρὸ πολλοῦ, τὴν τῷ Δο Αἰοίσις.

Ἀραμιν. Χαλέπαν (Κρήτης).—Δήλωσις σὰς περὶ συμμετοχῆς καὶ ποιήματι ελήφθησαν. Ὁ ἥμας θὰ θεωρηθῇ ἐν καιρῷ.—Περὶ ποίας εἰκόνας πρόκειται;

S. Sator. Κορίνθιον.—Δήλωσις σὰς περὶ συμμετοχῆς εἰς τὴν ἔκδοσιν τῶν «Ἑλλ. Τραγουδιῶν» καὶ ποιήματι ελήφθησαν. Ἄν ἐγκριθῇ, θὰ τεθῇ τὸ ψευδώνυμον. Τὴν ἐγκρίσιν θὰ μᾶλλον εἰναι καιρῷ.

Ἀδελφ. τῆς Αἰγίπτου. Ἀλεξάνδρειαν.—Διαγωνισμὸς σὰς ἔχει δημοσιευθῇ εἰς τὴν «Ἑλλάδα».

Δ. Φιλ. Σπάρτην.—Τὸν ἐγκριθέντων λογοτεχνημάτων δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ ἐλθῇ ἡ σειρά. Τὸ σταλὲν δὲ θεωρηθῇ προσεγχεῖς.

Στ. Μπελγ. Κέρκυρα.—Διαγωνισμὸς εἶνε δύσλοτος. Ἀνεκδοτὸν ἄλλον ἀπλοῦν καὶ ῥέοντα, εἰ δυνατόν, τὸν τύπον τῶν διαγωνισμῶν, τοὺς ὁποίους δημοσιεύομεν.

Ν. Σ. Σουζ. Ἐλήφθησαν. Εἰς τὸ προσέχεις.
Στ. Μολδ. Κέρκυρα.—Οἱ στίχοι εἶνε 6, ἥτοι 2 ὁρ.

Ι. Γ. Κουτδοδέλ. Κυλλίνην.—Ἔβινε προπληρωτά.

Β. Βαλδουμ. Dire Dawa.—Ἵπολειπονται διὰ τὴν ἀποστ. Ἡμερολ. λεπτ. 20. Εὐρίσκονται καὶ οἱ 2 τόμοι.

Α. Δέξ. Ἀγ. Σπάρτην.—Καὶ ἄλλοτε σὰς ἐδηλώσαμεν ὅτι τὰ χαρτόσημα δὲν ἐξαργυρώνονται. Προσθέντες ψευδ. ἀκατάλληλον πρὸς ἐγκρίσιν.

Ἀλ. Ζαφειρ. Κων. πόλιν.—Σὰς τὸ ἐστειλάμεν.

Β. Α. Γούρα. Χάλκην.—Συνδρ. ἐτησίαν ὁρ. 8. Ἐκαστον ψευδώνυμον ὁρ. 1.

Ν. Κυριακ. Κατάκωλον.—Ἐκαστος στίχ. λεπτ. 25. Τὸ σταλὲν πρὸς δημοσίευσιν εἶνε 2. Διὰ τὴν καταχώρησιν τοῦ ἄλλου ἀπαιτοῦνται ὁρ. 5.

Δ. Παπουδού. Μικροχώριον.—Συνδρ. πρὸς ἀνανέωσιν ἐλήφθη. Ἡμερολ. Ἐστάλη.

Ι. Τζόγ. Ἀδριανούπολιν.—Δελτία δὲν ἔχον. Οὕτε δόρα προσφέρομεν.
Εὐφ. Φιλαππί. Ραφάνην.—Ἐπιταγὴ ἐλήφθη. Ἐνεγράφητε.

Δημ. Β. Χρυσ. Πόρτ Σουδάν.—Συνδρομὴ ἐλήφθη. Ἐνεγράφητε.
Ἀδελφ. τοῦ Νότου. Πορταριάν.—Ταχυκορ. θὰ σὰς σταλῇ.—Ἄμα σταλῶσιν ὅλα.

Κ. Ἀναγν. Καρδίτσαν.—Αἱ προσωπικαὶ δημοσιεύονται ἀντὶ ὁρ. 5, πρὶν δὲ νὰ γνωρίζωμεν τίνας παριστῇ εἰκόνα.

Θεογγιν. Ἐνταῦθα.—Ἐλήφθησαν. Ὁ ὅσον ἐρῶσιν προσεγχεῖς.

Μ. Μακ. Ἐνταῦθα.—Ὁ δὲ δημοσιεύων τὰ καλλίτερα βραδύτερον.

Ν. Β. Πότ. Λάριαν.—Δὲν ἤλθεν ἡ σειρά τῆς Δελόμεθα.

Μ. Α. Τρ. Κορίνθιον.—Προσεγχεῖς ἔσονται δημοσιευθῇ τὸ ἐν τῶν σταλέντων.

Στ. Α. Παναγ. Ἄργος.—Ἐλήφθησαν δελτία σὰς περὶ συμμετοχῆς καὶ ποιήματι.—Ἔβινε καλῶς.

Στ. Καλ. Ἐνταῦθα.—Ἐλήφθη. Ὁ ὅσον ἐρῶσιν.

Ἀγγ. Φιλ. Ἐνταῦθα.—Ἐλήφθη. Ὁ ὅσον ἐρῶσιν.

Ι. Α. Στρ. Ἀνδρόν.—Ἀνταποκρ. μετὰ τοῦτο περιεχόμενον δὲν δημοσιεύομεν.

Ν. Δ. Γκουιν. Κυπαρισσίαν.—Δραχ. 5. Ἐὰν ἐγκριθῇ, θὰ δημοσιευθῇ.

Σ. Μπουρ. Κων. πόλιν.—Ἐστειλάτε λεπτ. 75. Εἰς τί θὰ χρησιμοῦνται;

Τάκ. Γιοδδ. Ἐνταῦθα.—Εἰς τὰ γραφεῖς μὴ ὑπάρχει ἐπιστολὴ ἐπ' ὀνόματι σὰς.

Ι. Βον. Βόλον.—Ἐπιστολὴ μετὰ λ. 60.
Ι. Παπαθαν. Ἐνταῦθα.—Μέχρι σήμερον δὲν ἔχει ἐγκριθῇ.

Χαρ. Ἀλξ. Θεσσαλονίκην.—Ἐγγράφητε λεπτ. 60.

Εὐμφορ. Λέξ. Dikeli.—Συνδρομὴ σὰς ἐλήφθη. Ἐνεγράφητε.

Στρ. Πανζόπ. Ἀνδρόν.—Ἐνεγράφητε. Ἡμερολόγιον ἐστάλη.

Γ. Σταματόπ. Μαγιάνα.—Συνδρομὴ καὶ Α. Κουνοδὴ ἐλήφθη. Ἐνεγράφη.

Γ. Κ. Ἰωάννιν.—Σὰς ἐστάλησαν τόσα φύλλα, ὅσα ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὰ σταλέντα χρήματα.

Οἱ ἐπιτυχόντες εἰς τὸ Δημοφύηγμα τῶν ψευδωνύμων παρακαλοῦνται νὰ μᾶς δηλώσουν, ἂν θέλουν κατωτὶ τῶν δημοσιευομένων εἰκόνων τῶν νὰ τεθῇ παρὰ τὸ ψευδώνυμον καὶ τὸ ἀληθὲς ὀνομαζομένον τῶν.

Α. Κίτδ. Πάτρας.—Ἄν ἐνεκρίθησαν, ἰδέτε εἰς τὴν στήλην τῆς «Συνεργασίας τῶν ἀναγνωστών».

Εὐ. Γρηγορ. Σιάκων.—Εἰκὼν ἐλήφθη. Ὁ δὲ δημοσιευθῇ προσεγχεῖς.

Ν. Πατ. Bedford Mass (Ἀμερικῆς).—Περὶ οὐδὲν ἐλήφθη.

Δημ. Παπουτδ. Μεσολόγγιον.—Ὁ δὲ σὰς σταλῶν.

Ζ. Παλ. Καρδίτσαν.—Εἰς τὸ προσέχεις.
Δ. Ἐξαρ. Τρίκαλα.—Ἐλήφθησαν. Ἐνεκρίθησαν.

Ε. Μπῆ. Ἀργίαν.—Ὁ δὲ βραδύνῃ ἔκδοσιν.
Δ. Γατ. Κέρκυρα.—Αἱ εἰκόνας λίνε ἐπιτυχεῖς. Ὁ δὲ δημοσιεύων προσεγχεῖς τινες.

Ἀντ. Ἀξιώτ. Κέρκυρα.—Ἀποστείλατέ το.

Ε. Π. Ἐνεκρίθη. Λεπτ. 50.
Γ. Παπουτδ. Χανιά.—Διὰ τῆς Ἀνταποκρ. σῶς σὰς δὲν ἀγγέλλεται εἰς νῦν, ἀλλὰ τὰ ἀπὸ ἡμερῶν γνωστά.

Ι. Τζόγ. Ἀδριανούπολιν, **Ι. Χρυσόδ.** Μικηνήριον. Ἀνταποκρίσεις σὰς ἐλήφθησαν ἄρχ. **Κ. Βασιλ.** Κέρκυρα.—Περὶ ποίας εἰκόνας πρόκειται; Ἐγγράφητε ἐκτενῶς.

Γρ. Μπ. Ἀργίαν.—Ἀνταποκρ. σὰς ἐλήφθη ἄρχ. —Δι' ἔργα ἰδέτε εἰς στήλην «Συνεργασίας ἀναγνωστών».

Π. Ν. Καδ. Γούβιον.—Ἐπιστολὴ μετὰ ψευδ. ὁ δὲ ἐγκριθῇ, ἂν στείλετε ἐγκαίρως.

Ἀνδ. Περ. Ἀργίαν.—Σὰς τὰ ἐπιστολὰς μὲν. Διὰ δὲ ἐγκριθῇ ψευδ. ἀπαιτεῖται δραχ. 1.
Β. Καρατ. Πειραιῶν.—Εἰκὼν ἐλήφθη. Αἱ προσωπικαὶ ὁρ. 5.

Α. Α. Κ. Ἀρῶ δὲν ἐδημοσιεύθη τὸ ὄνομα σὰς μετὰ τῶν λυτῶν ἢ τῶν καθυστερηθέντων τοῦ 19ου, πολλοὶ δὲ ἔσονται πένταξ ἀνὰ ἑαυτὸν ἢ ὅπως, δὲν εἶναι δύσκολον δυνατόν νὰ γίνῃ τίποτε.
Π. Καδ. Μολδαύς. **Α. Περ.** Ἀργίαν.—Ἀνταποκρίσεις σὰς ἐλήφθησαν ἄρχ.
Π. Τζόγ. Καλάμας.—Εἰκὼν ἐλήφθη. Ὁ δὲ δημοσιευθῇ προσεγχεῖς.
Γ. Ἀθαν. Ναύπακτον.—Δήλωσις σὰς περὶ συμμετοχῆς καὶ ποιήματι ελήφθησαν.
ΚΑΤΩΘΙ τῆς εἰς τὸ παραλθὼν φύλλον δημο-

σιευθείσης εἰκόνας τῆς ἐν Θεσίχῃ δόου Βαρδῶ ἐγγράφῃ ἐσταλμένην τὸ ὄνομα τοῦ ἀποστολέως, τοῦ ὁποίου τὸ ἀληθὲς ὀνομαζομένου εἶναι Ἄθων. Ι. Διαμαντόπουλος.

Κ. Σταματ. Πάτρας, **Β. Ἀδλ.** Ἀργίαν, **Ι. Ε. Σκαρίμπ.** Πάτρας, **Μελαν.** παρὸ Πορταριάν, **Ι. Παναγ.** Κερσσίαν (Βόλον), **Δ. Ζ. Φέκ.** Μακρονήσιον, **Δ. Α. Μερικ.** Θεσ. νίκην, **Ν. Ταζδ.** Χανιά, **Σ. Κουτοδού.** Πάτρας, **Σδλ.** Παπαδ., **Μ. Τσίρδ.** Κοδόμπαν, **Ι. Ν. Ροδάδ.** Πειραιῶν, **Τ. Νικ.** Τρίκαλα, **Ν. Μπουρδ.** Κέρκυρα, **Σ. Κακλ.** Τάναν, **Μ. Πριον.** Κέρκυρα, **Α. Σ. Τζόγ.** Κέρκυρα, **Ἀλ. Δούμ.** Θεσ. νίκην, **Γ. Γ. Γούβιον.** Βηρυττόν, **Α. Τάντ.** Τάναν, **Α. Βακρτζ.** Κέρκυρα, **Ἐλ. Α. Δούμ.** Πόρον, **Μ. Τρίκ.** Κέρκυρα, **Α. Παπαζόγ.** Κων. πόλιν, **Κ. Δρόδ.** Κων. πόλιν, **Μ. Μαρκόπ.** Ἐνταῦθα, **Τ. Πικραμ.** Σέρον, **Ἀραμ.** Κρήτην, **Γ. Γιαν.** Κέρκυρα, **Δ. Μοῦτδ.** Κέρκυρα, **Κ. Α. Βιτδεντ.** Κέρκυρα, **Ι. Ροδάδ.** Πειραιῶν, **Μ. Ἀναδ.** Ἐνταῦθα, **Ι. Δ. Χαλκ.** Κέρκυρα, **Σ. Π. Τριπ.** Πειραιῶν, **Δαδ.** ἦρ. τοῦ 21 Ἄργος, **Α. Περ.** Κέρκυρα, **Ε. Α. Γούβιον.** Σιάκων, **Ν. Γιαν.** Κέρκυρα, **Κ. Ε. Αμπεριν.** Κυπαρισσίαν, **Π. Γ. Αἰδ.** Πάτρας, **Ν. Γκουιν.** Κυπαρισσίαν, **Ι. Α. Ζήρ.** Κυπαρισσίαν, **Η. Φαρι.** Σηροκάμινον, **Στ. Α. Μολδ.** Κέρκυρα, **Δ. Α. Φιλαντ.** Σπάρτην, **Εὐάγ.** Μον. Σέρον, **Α. Βακρτζ.** Κέρκυρα, **Γ. Β. Παπαδ.** Γ. Χόλ. Τρίκαλα, **Α. Α. Θεοδωρ.** Βόλον, **Μ. Ζούμπ.** Καρδίτσαν, **Α. Τρίκ.** Κέρκυρα, **Α. Σ. Μακρ.** Ἐνταῦθα, **Στρ. Πανζόπ.** Ἀνδρόν, **Δ. Καν.** Παλαιονόριον, **Σ. Καραδ.** Β. Σ. Βασιλ. Καρπενήσιον, **Δ. Κρεδ.** Τρίκαλα, **Φ. Νικολ.** Καλάμας, **Ι. Σκλέρ.** Μελιγαλῆ, **Ἀν. Ἐλ.** Ἀδλ. Ἀργίαν, **Μ. Σεν.** Ἐνταῦθα, **Ἀναδ.** Πάτρας, **Α. Ν. Μπῆ.** Ἄργος, **Ι. Ἰωάν.** Ἐνταῦθα, **Δ. Χαραλ.** Ἐνταῦθα, **Φίλδ.** τὸν Κέρκυρα, **Ιω. Παπαδού.** Ἐνταῦθα, **Βαβδ.** Ἀργίαν, **Δ. Διμήτ.** Πύργον, **Ν. Δαυδ.** Πάτρας, **Ν. Δογδ.** Ἀργίαν, **Κ. Κουμαν.** Γούβιον, **Χρ. Ποιτ.** Βόλον, **Στ. Παπ.** Ὁθίνας, **Μ. Μπῆγ.** Πειραιῶν, **Γ. Σ. Δούμ.** Ἐνταῦθα, **Νικ. Κλωδ.** ὅσον, **Πύργον.** Ἰδου. Παπαδ., **Ηράκλειον.** Ἀδλ. Μαυρ., **Γ. Κ. Διμήτ.** Πύργον, **Ματθόρ.** Πειραιῶν, **Δ. Δούμ.** Πειραιῶν, **Α. Γ. Περ.** Ἀργίαν, **Ἀντ. Κωνδ.** Μολδαύς, **Π. Καρδούλ.** Μολδαύς, **Ι. Τζόγ.** Γούβιον, **Ε. Παπαζ.** Πειραιῶν.

Τὰ παρ' ὧν σταλέντα ἐλήφθησαν. Εἰς τὸ προσέχεις φύλλον δὲ ἰδέτε, εἰς 13ην σελίδα (ὑπὸ τὴν στήλην «Συνεργασίας ἀναγνωστών») ποῖα ἐκ τούτων ἐνεκρίθησαν.

ΕΠΙΧΡΗΣΙΜΟΝ

Ἀργυροπύργος.—Βασ. Πυλόνιους.
Ἀγρίνιον.—Ἀμ. Κ. Κουτοσίνας, Ι. Σ. Τόλης, Χριστ. Γ. Κουτοσίνας.

Αἴγιον.—Βασ. Κ. Ἀντωνόπουλος, Καν. Β. Σπυροπούλου, Β. Σ. Κουβέλη, Α. Μ. Ἀντωνόπουλος.

Αμφοί.—Γεωργ. Κ. Λαυρεντίου, Νικ. Σ. Παλάας, Ἀθ. Γ. Λαυρεντίου.

Ἀντισσιν.—Νικ. Εὐδοκίμου.
Ἀνδρόν.—Μίχα Γ. Λάμπαρ.

Ἀργυροπύργος.—Ἀνδρ. Τροϊκετάς, Γερά. Α. Μουσοῦρης.

Ἀργος.—Γεωρ. Η. Παπανικολάου, Δαφνοστεφ. ἦρ. τοῦ 21, Παν. Ν. Νόδας, Π. Ρεσσάν.

Ἀργίον.—Νικ. Γ. Πολίτης, Ἀνδρ. Ἀνδρ. ματαίτης, Τὸ ἀνδοτεφ. ὅσον.

Ἀργυροπύργος.—Γ. Α. Τσιώτας.
Βόλον.—Γεωρ. Π. Ριχόδης, Ἀντ. Πλουμιστός, Καν. Γ. Δημόπουλος, Θεοδ. Ρηγινός, Γεωρ. Καρανῆς, Καν. Παλαιονόριον, Ἀσού. Ι. Ἰωαννίδη, Ἀθαν. Ρίζος, Φιλ. Γ. Θεοδωροπούλου, Ἐλευθερία Σηροπούλου, Ι. Μ. Καμπανίας, Λαον. Θεοφίλου, Μαργαρίτα Βαζύρη, Ἐλένη Μπουρλόου, Λούλα Καραδάρ, Χρ. Α. Βάλας, Χ. Μ. Λαυρ., Ἰαν. Πελοῦδης, Δ. Λαυρ., Γεωρ. Ν. Φινικαίου, Κων. Μαρινάκης, Γ. Μελκίσης, Μέλκων Ὀκτανίτης, Ἰαν. Ν. Βόνας, Νικ. Σ. Γαλιανῆς, Ἰγν. Α. Τσιώτας, Ἀμ. Χ. Σαπομητρός, Σπαραγ. Θ. Πατριώτη, Αἰλὴ Θ. Πατριώτη, Κ. Ν. Σηροπύργος.

Γαλαξίδιον.—Παρ. Θ. Κανελόπουλος, Εὐαγγελία Χ. Σμαδαρίου.

Γούβιον.—Κ. Μαυρομυχάλης, Ι. Τσιόφης, Ἀδελφ. Κων. Α. Πατίσης.

Εὐδελονόπουλος.—Θεοδ. Β. Γεωργιάδης. Ζακύνθιον.—Χοστ. Γ. Ἀντίπης.

Ἡράκλειον.—Μητ. ἡμερῶν, Γεωρ. Α. Μιλαθωπύργος, Ἀσού. Κρητικῆς, Ἐλευθερίας, Ἰω. Γ. Κατάνης, Γ. Ε. Χαϊρετάκης, Νικ. Μ. Μαρκιάνης, Μελ. Ἀργίος, Γεωρ. Μεταξάς.

Θήρας.—Μαρκ. Κ. Σαροράκης, Καλλιόπη Α. Γαβαλά, Ηλ. Λαυρεντίου.

Θηβών.—Στ. Μ. Παπασιάνου, Ὁσούρ. Μ. Παπασιάνου, Ἀργ. Σ. Χατζηγιάννη.

Θήρας.—Ἰω. Α. Ἀντωνόπουλος.
Καλαμών.—Γεωρ. Σπυρδός, Σωτ. Π. Καπερνώφης, Γ. Σ. Κουρῆς, Πότ. Τσιζήης, Δ. Μ. Θεοδωροπούλου, Χαρ. Βασιλόπουλος, Νικ. Γ. Γαϊκας.

Καρδίτσαν.—Ἀνδρ. Ζούμπος, Κατίνα Ι. Πετρίδου, Ζήρ. Α. Παλάσκας.

Κατεργήσιον.—Βασ. Σ. Βασιλάκης. Κερατέας.—Γεωρ. Α. Καλλίρη.

Κερκίρας.—Ἀμ. Ν. Μοῦτσος, Κ. Βιτοσνίτης, Στ. Μοῦτσος, Μαρκ. Α. Ἀμνέτης, Α. Καρανῆς Χ. Σαῦθα, Ἀλεξάνδρ. Α. Ἀργυροπούλου, Σπυρ. Α. Βελικαίου, Ἰω. Α. Καλκίς, Εὐκλ. Α. Δεσφύρης, Διονυσία Σ. Καλλίρη, Διονυσία Κ. Βλάχου, Ἰω. Α. Κωσανόγος, Σπυρ. Μελιγρόβιος, Τατ. Α. Ἀξιώτης.

Κεφαλληνίας.—Σπυρ. Καταβάνης, Σοφία Σ. Φαργιά.

Κεραμίδιον.—Γεωρ. Α. Νεραντῆς.
Κορίνθιον.—Μιχ. Σ. Πολίτης, Λέοποινα Σ. Κουτοσίνη, Πολυξένη Σ. Γεωργίου, Μιχ. Α. Τρίκας, Κ. Γ. Ντιόλας.

Κύμης.—Καλλιόπη Ι. Παπασιάνου.
Κυπαρισσίας.—Μαρία Μελισσοῦ, Νικ. Α. Γκουνοῦρας.

Λαμίας.—Νικ. Χ. Χριστιάνης, Νικ. Ι. Μπαρτολάς, Ἀριστείδης Σπανοῦλη.

Λαρισίαν.—Γεμ. Σ. Κυλίκης, Κων. Κανάτος.

Λαυρεντίου.—Σ. Αμνακίος.
Λεβαδίας.—Θεοδ. Α. Καρβῆ, Γεωρ. Α. Καρβῆ, Α. Ν. Παπανικολάου.

Λευκάδος.—Λουκ. Β. Ἐκκλησιάρχης, Ἰω. Μπουρναῖς, Γεωρ. Σ. Γράβας, Στ. Μανωλίδης, Ἐλένη Α. Καλλιανῆς, Νικ. Σ. Καλλιανῆς, Κων. Ν. Σαοῦλης.

Λεβιδίου.—Βασ. Ι. Μελίς.
Λεωνιδίου.—Γιαν. Ν. Κουτοσίνας.

Μακρονήσιον.—Ἀμ. Β. Φίνας, Ἀμ. Ζ. Φένας, Καίτη Σηροπούλου.

Μακρονήσιον.—Ἐμ. Κ. Κωστόπουλος, Στέλλα Δεσποπούλου, Α. Α. Γεωργίου, Στ. Α. Γεωργίου, Μεσολογγίου.—Παν. Ν. Κίνας, Καλλιόπη Σ. Λαυρεντίου.

Τριανταφυλλῆς, Βασ. Τριανταφυλλῆς, Εὐδελήν Πιτακοῦ, Ἐμ. Κ. Ἀργυροῦ, Β. Χ. Παπασιανόπουλος, Διμ. Σοφριανῆς, Χρυσῆς Η. Ροδοπούλου, Γεωρ. Σ. Λουκάκης, Καίτη Ριβέλλη.

Πειραιῶς.—Στ. Π. Τριπλῆς, Νικ. Ν. Παπασιανόπουλος, Ν. Α. Ν. Μελιγρόβιος, Τάκ. Γ. Μοῦτσος, Σ. Λουκάκης, Θεοδ. Ι. Τσιζήης, Κων. Χ. Βιτοσνίτης, Σωτ. Αλεξάνδρος, Α. Γ. Ζαμπόνης, Εὐάγ. Σ. Στανουλάκης, Μάκρ. Σιδέρης, Ἰω. Σ. Λαυρ., Νικ. Σ. Μιχαήλ, Πολυχρ. Ν. Καρανῆς, Ἀμ. Ἐπίστος, Γεωρ. Ι. Μαίης, Ν. Γ. Καρανῆς, Εὐάγ. Σ. Παντιανόπουλος, Γεωρ. Α. Δεσφύρης, Θεομ. Ρ. Εὐδοκίμου, Ι. Πατριώτη, Πατρ. Ζαχαριάδης, Α. Η. Χαλαμπίδης, Ἐλένη Λαλακίτη, Μιχ. Μαϊνάκης.

Πάτρων.—Στ. Π. Κουτοσίνας, Κ. Π. Σολωμός, Ἐλευθερ. Λαυρεντίου, Στ. Ε. Πετρίδης, Ἰλ. Μ. Ἡλιομαρκάκης, Αἰκμ. Π. Παπαδόπουλος, Ράλ. Στρακινάκης, Κων. Γ. Καρανῆς, Ἀθηνά Β. Μανουριανῆς, Βασ.

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Η ΠΛΗΜΜΥΡΑ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ

ΓΑΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΑΙ ΜΕΤΑΒΑΙΝΟΝΤΕΣ ΕΙΣ ΤΟ ΒΟΥΛΕΥΤΗΡΙΟΝ ΜΑ. ΛΕΜΒΟΥ, ΣΥΝΕΡΓΕΙΑ: ΤΗΣ ΠΛΗΜΜΥΡΑΣ

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ "ΕΛΛΑΔΟΣ," 1910

ΣΕΛΙΔΕΣ 144. — ΕΙΚΟΝΕΣ 85. — ΕΞΟΦΥΛΛΟΝ ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΟΝ. — ΕΡΓΑ 120 ΣΥΝΕΡΓΑΤΩΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ Ι ΔΡΑΧ.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ εις τὰ γραφεῖά μας, εἰς τὰ κνίσκια, εἰς τὸ Πρακτορεῖον τῶν Ἐφημερίδων.
ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ ἀπὸ τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων.
ΕΙΣ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ ἐπίσης ἀπὸ τὰ Ὑποπρακτορεῖα.

ΤΥΠΟΙΣ Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ